

GAUDETE ^{2020/1}

Az Egri Növendékpapság Magyar Egyházirodalmi
és Egyházművészeti Társulatának kiadványa

ALAPGONDOLAT
VÁGYAKOZÁS

„Sokkal jobban van dolga a kettőnek,
hogynem az egynek. (...)
Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát.

Taj pedig az egyedülvalónak, ha elesik
és nincsen, aki őt felemelje.”

(Préd 4.9-10)

Meghívott vagy. Izgatottan ébredsz a várt nap reggelén. Nem kényszerrel, nem is szomorúan, hanem boldogan készülsz a találkozóra, mert tudod, hogy ki hívott meg.

Rendbe hozod külsőd, szép ruhát öltesz magadra, egy utolsó pillantást vetesz a tükörben visszaköszönő alakra, majd az ő kedvenc borát egy szépen díszített táskába helyezve elindulsz. Útközben megállsz egy virágbolt előtt, vásárolsz néhány szál virágot. A legszebbet és egyben a legegyszerűbbet választod. Hosszú út áll előtted, de nem foglalkozol az ebből fakadó kényelmetlenségek miatt. A rekkenő hőség sem tudja kedvedet venni. Boldogan és örömmel szemléled a melletted elsuhanó fákat, mezőket. A táj kezd ismerős lenni, szíved egyre hevesebben dobog. Néhány perc és megérkezel. Lassítasz, majd leparkolsz, kiszállsz az autóból.

Nevetés, zene és finom illatok köszöntenek. Elindulnál feljűk, de... Vágyaid ráérnek még. Szíved és lelked figyelmeztet: nem ezekért jöttél, azok ráérnek, később is felfedezheted őket. Távolról integetnek. Óriási mosoly jelenik meg arcodon. Sietős léptekkel érkezel meg hozzájuk. Arcuk kissé beesett, a ráncok mélyültek, amióta nem láttad őket, de a szemük még mindig ragyognak, étellel teltek. Megöleled, megpuszítod őket. Betessékelnek szerény otthonukba. Ismerős, finom illatok ejtenek rabul, és közben sok-sok emlékkép érkezik hozzád, melyek boldog gyermekkorod pillanataid idézik. Leültök a fehér terítővel borított asztal mellé. Imádkoztok és hozzáláttok a finomabbnál finomabb ételek elfogyasztásához. Szíved büszkeséggel és hálával telt. Az étkezés közben felidézitek az élet ragyogó és sötét emlékeit, melyek nemesebbé tették jellemeiteket. Nem adnád őket oda senkiért és semmiért. Ők a világosság életedben, mert az ő igenjük nélkül nem volna alkalmad csodálni mindazt, amit a Jóisten részredek is teremtett. Ők a te szüleid.

Őket ajándékként kaptad egy olyan valakitől, aki mellett szüleidtől érkező szeretet csak egy mustármag nagyságú. Milyen lehet akkor Teremtőjűk, Teremtőd szeretete? Ha édesanyád minden földi jóval táplál, milyen lehet az Ő tápláléka? Édesanyád életét adta azért, hogy boldog életed legyen. Az Atya egyetlen Fiát adta érted, hogy örök életed legyen. Meg akarod ismerni Őt, akitől mindent kaptál és kapni fogsz? Figyeld vágyaidat, de ne azokat, melyek testi szükségleteidet urallják, hanem azokat, melyek lelked mélyéről szólítanak. Legyél nyitott a Mindenható Istenre, aki nem azért alkotott, hogy uralkodjon feletted, hanem azért, hogy részesítsen téged, szüleidet, mindenkit emberi ésszel felfoghatatlan adományaiban! Akarj találkozni Vele minél gyakrabban, minden áldott nap! Akard, hogy örök életet adó forrásként legyen jelen életedben!

MÁRIA ÁLTAL JÉZUSHOZ 5

AZ ÉN MENNYEGZŐS KÖNTÖSÖM 7

PAPSÁGOM KÜSZÜBÉN 11

A BŰN DRÁMÁJA 27

„ISTEN A MAGAM MÓDJÁN!” 29

SZÓLJ HOZZÁM! 32

RAGYOGJ TEST ÉS LÉLEK! 35

TALÁLKOZÁS LEGMÉLYEBB VÁGYUNKKAL 38

MÉLTÁNYOSSÁG A KERESKEDELEMBEN 42

ISTEN HELYETT HÚSOS FAZEKAK? 45

TE VAGY AKI 47

RÁISMERSZ? 49

KUDARC VOLT? 53

AMIKOR ISTEN ELINDÍTOTT 58

ENNYI ÉS SEMMI TÖBB 64

ÖRÖMHÍRT A FIATALOKNAK 67

AZ ÚT HÁROM PILLÉRE 71

TUDTAD -E TRIANONRÓL? 75

KÖNYVAJÁNLO-MEGMARADTAM HÍRMONDÓNAK 79

A TEST IMÁJÁRÓL 83

CSÚCS ÉS FORRÁS 87

KEDVENC VERSEM 90

ÉLETÜNK NAPJAI 92

REJTVÉNY 97

Tartalom

Mária által Jézushoz

Csibi Levente I. évfolyam

A mi Urunk Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által megnyitotta számunkra az örök élet kapuját. A mi édes Üdvözítőnk vissza akar vezetni minket Mennyei Atyánkhoz, mert öröktől fogva úgy akarta, hogy vele együtt örvendezzünk az örök életben. Máriát rendelte égi édesanyánknak gyötrelmes szenvedései közepette a kereszten. A Szűzanyát, aki mint irgalmas édesanyánk kísér bennünket, szeretett gyermekeit, e földi zarándokúton szent fiához, Jézushoz. Napjainkban is megjelenik a világ különböző pontjain, jelét adva ezzel is édesanyai szeretetének és annak a mélységes aggodalomnak mely az Ő Szeplőtelen szívét naponta eltölti, látva azt a közömbösséget és megátal-kodottságot, ami korunk társadalmára jellemző, az istentelen ideológiák által megtévesztett embert, aki mit sem sejt arról a hatalmas veszélyről, ami az örök életét fenyegeti. A mai világban relativizálják az alapigazság-okat, mesebeli figurának állítják be a sátánt és még sorolhatnánk tovább sokáig a jellemzőket. Ezekben az időkben szorosabban kell fognunk Mária kezét, mint valaha.

Kedves Testvéreim! Vegyük tudomásul, - még akkor is, ha nem kellemes szembesülnünk saját hibáinkkal - hogy nem maradt más hátra, minthogy alázatosan fejet hajtsunk a tökéletes Isten előtt, megbánjuk bűneinket és szentségekhez járuljunk, mert ez a legrövidebb út Jézus Irgalmas Szívéhez! Nekünk, keresztyéneknek a legjobb példa Mária élete, hozzá hasonló módon kell élnünk, és válaszolnunk Isten hívására. Azzal a **gyermeki szeretettel fogadjuk a hatalmas Isten Igéjét**, és azzal az önátadással kell, hogy mondjuk: „történjék velem a Te szavaid szerint”, mint amellyel azt Ő is tette. A mi szívünknek is szent tabernákulummá kell válnia, a Magasságbeli Fiának trónusává, hogy élet legyen bennünk.

Biztos vagyok benne, hogy Égi Édesanyánk minket is azzal a részvétellel kísér kereszttutunkon, amellyel Jézust is kísérte, és értünk is elszenvedi a hét tör fájdalmát. **Hagyjuk, hogy karjaiba vegyen, és úgy mutasson be minket Szent Fiának**, az Ő Szeplőtelen Szívének oltárán. Ámen.

Összeárva az Eucharisziával

„Volt időnk Istenre,
egymásra és magunkra.”

Gyarmati Valentin

Ahogyan mi megéltük....

Gondolataink
kiváltságos helyzetünkről
a korlátozások ideje alatt.
Köszönjük, hogy velünk voltak!

„Szinte megfogalmazhatatlan
ajándéknak számított számomra,
hogy ebben a nehéz helyzetben is
minden nap találkozhattam
az Eucharisztikus Krisztussal.”

Novák Lajos

„Az Eucharisztia vétele,
illetve a lelki áldozás imádságai
rádöbentettek arra,
hogy az áldozás kegyelmeit
fel kell használnunk jó tettekre
és tudatos Isten felé fordulásra.”

Németh Mihály

Az én mennyegzős köntösöm

„Anyá, miért visel a bácsi szoknyát?”

– kérdezi egy gyermek őszinte rácsodálkozással, ahogy Eger utcáit járom abban a ruhadarabban, ami jelkép számomra, jelkép a külvilágnak, és a felénk való bizalom az Egyház részéről. Talán nem csak azt gondolták rólam, hogy "férfiként szoknyát visel", hanem azt, hogy „egy fiatal férfi, aki elkötelezte magát." A fekete szín is jelképezi azt, hogy meghalunk a világnak és teljes mértékben átadjuk magunkat és életünket Krisztus-

Nyeste Tamás II. évfolyam

A legnehezebb a várakozással és vágyakozással töltött idő. Az első évben láttam, hogy a felsőbb éves kispaptestvéreim nap, mint nap ebben a ruhában ülnek be órákra, ebben a ruhában végzik a feladataikat. Felnéztem rájuk és csodálattal töltött el. Számoltam a napokat, vágtam a centiket és közben az izgalom mellett félelem vett erőt rajtam. Sokszor gondoltam arra, hogy vajon én is alkalmas leszek-e, hogy magamra öltsem és jelkép legyek az emberek előtt?

Végül eljött a nap, és ott álltunk mind a heten. Öröm ült ki az arcunkra és csillogott a szemünk, mert tudtuk, hogy ez egy meghatározó pillanat. Egy lépcsőfok a szemináriumi éveinkben, amit Isten kegyelmével megléptünk. Abban a pillanatban a reverenda szebb volt számunkra, mint bárki másnak. Az ünnep fényét emelte, hogy a családjaink körében ünnepelhettünk.

Az első alkalom, amikor végig vonulunk reverendában az utcán, egészen új élményeket hordoz magában. Sokan mosolyognak és köszöntenek, azonban sokan meglepődnek és nevetve mennek el mellettünk. Helyén kezelni ezeket a pillanatokot a kezdetekben nehéz, de az emberek számára elérhetőnek kell lennünk. Amíg civilben voltunk kint, senki nem mondta meg, hogy kit képviselünk, hogy mi a hivatásunk. A reverenda viselése által jelképek lettünk. Az Egyház bizalmat szavazott nekünk, hogy ezt a szent ruhát méltóképpen viseljük. A reverenda látványa a hétköznapokban olyan támasz, amire a híveknek nagy szükségük van. E jelképnek fontosságát nekünk, a viselőknek is tudatosítanunk kell magunkban.

Van egy mondat, amely már hosszú ideje meghatározza mindennapjaimat. Nagymamám mondta ezeket a szavakat, amelyeket a már elhunyt Dr. Seregély István érsek atyától hallott: **„Legyenek büszkék erre a szent ruhára, mert magukon kívül senki nem viselheti.”** Úgy tekintek rá, mint menyegzős kötörsre, mely lelkesedéssel tölt el, és ami társam lesz a későbbiekben, amikor elmerülök a munkában, a tanulásban és a feladataimban. Hálatelt szívvel veszem fel minden áldott nap. Ugyanolyan lelkesedéssel, hittel és buzgalommal, mint ahogyan azt az első alkalommal is megtettem. Meghatározza mindennapjaimat, cselekedeteimet és életemet.

Kérlek Úram, **engedd**,
hogy minden nap Krisztusba öltözzék!
Ámen

*„Eljegyezlek magamnak
örökre,*

*eljegyezlek magamnak
igazsággal és
törvénnyel,*

*jósággal és
szeretettel,*

eljegyezlek magamnak hűséggel.”

(Oz 2,21-22)

Barta Márton

Barta Márton István vagyok, az Egri Főegyházmegye diakónusa. Az érsek úr a szentelésem után Karcagra helyezett diakónusi gyakorlatra, ahol jelenleg Gulyás Zsolt a plébános. Az egyházmegyének ebbe a déli városába augusztus 31-én érkeztem meg. Öröm töltött el, hogy az érsek úr oda helyezett, mivel ismertem az adott körülményeket és tudtam, hogy sokat tanulhatok Zsolt atyától, a hívektől, a tanároktól, a diákoktól és a fiataloktól. Öröm volt látni, hogy a hívek mennyire szeretetteljes és közvetlen kapcsolatban vannak a helyi plébánossal és egymással is. Hiszem, hogy több szeretetet kaptam, mint amire számítottam. Amennyire csak tudtam, igyekeztem ezt a szeretet viszonzni.

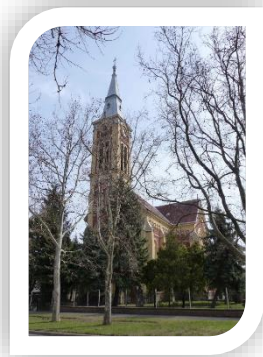
Hasznos gyakorlati ismereteket gyűjtöttem a helyi katolikus iskola különböző lelki programjai által: osztálymisék, hét eleji áhítat, lelki tanítás a tanároknak és a diákoknak. Sokat tanulhattam a helyi közösségek tagjaitól (Szent István és Szent Erzsébet közösség, ifjúsághittan) és a velük való kapcsolatról is (ismerkedés, bizalmi kapcsolat kiépítése, közösségi élet). Jó volt megtapasztalni azt, hogy a plébánia nem volt idegen terület az egyháztagok számára, akik több alkalommal is meglátogattak bennünket. Volt közös „Szállást keres a Szent Család” áhítatunk karácsony ünnepe előtt. Úgy érzem, a többi lelki program is – kiemelve közülük a közösségi szentségimádásokat – édes gyümölcsöt termő lelki élményekkel ajándékozott meg mindannyiunkat. Mélyen megérintettek a családlátogatások, a házszenTelések és a beteglátogatások.

Hála Istennek több olyan eseményen is részt vehettem, amelyekre nem is számítottam. Mindezt a plébános atyának és a helyi híveknek köszönhettem. Aktív résztvevője voltam egy úgynevezett Cursillo-héttvégének, amely sokat segített lelki életem építésében és rendezésében. Itt új tapasztalatokra tehettem szert az egyház tanításával és lelkem megmozdulásaival kapcsolatosan. Egy kommunikációs tréning meghívottjai között is jelen voltam, amelyet Zsolt atya és munkatársai tartottak tanároknak. Az ősZ folyamán én is bekapcsolódtam az Alpha kurzusba, amelyet a plébánián indítottak.

Nagyon pozitív benyomást tett rám, amelynek hatására elhatároztam, hogy jómagam is fogok ilyen kurzusokat indítani. Saját bőrömön tapasztaltam és láttam a jótékony hatását, hogy mind a vallásukat gyakorlóknak, mind a keresőknek segít, hogy megismerjék a katolikus hitet és abban elmélyüljenek.

Nagy szeretettel és örömmel tekintek vissza erre a gyakorlatra. Ezúton is mindent hálásan köszönök Gyulász Zsolt atyának, és a karcagi híveknek, akik szeretettel be-fogadtak és gondoskodtak rólam.

Szentelési jelmondatom és szentképem:

„Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért!”

(Jn 15,13)

Az evangélium ezen mondata már nagyon régen megérintett engem, még amikor 2010 és 2012 között szemináriumba jártam. Majd, amikor 2016-tól rövidebb kihagyással folytattam, ismét csak Jézusnak ezt a tanítását éreztem szívemhez a legközelebb. Krisztus példáját és útmutatását látom ebben. Példa, hiszen Ő is így cselekedett, illetve útmutatás, hogy nekünk hogyan kell cselekednünk egymás és a Jóisten irányába. Az igaz szeretet van a középpontban, amely egyaránt megnyilvánul Isten és az embertársak irányába. Isten irányába, hogy elfogadom Őt egy felettem álló, személyes létezőnek, akinek leglényegesebb tulajdonsága a szeretet. Az embertársak irányába, mert Jézus is segített az embereken. A szeretet feltételezi azt, hogy jót akarok a másiknak. Éppen ebből a megfontolásból adódóan a másik ember megtérését és üdvösségét szeretném munkálni.

Nem zárhatom ki a múltamat, hiszen 4 éven keresztül dolgoztam, szórakoztam, mindeközben pedig a boldogságot kerestem az életemben: azt, hogy szeretve érezzem magam, és én is szerethessem. Azonban mindig csak ideig-óráig éreztem mindezt, mivel azok a helyzetek, amelyekben ezt érezhettem, elmúltak, és mindig újabb után kellett kutatnom. Ezen az úton talált rám nagy szeretete által 2015 májusában az érzéseimen keresztül, amelyek által visszavezetett az igaz szeretet útjára. Azóta is ezen az úton élhetek.

Częstochowai Fekete Madonna

A hogy már az előbb is említettem, májusban erősítette meg bennem az Úr, hogy vissza kell térnem hozzá. Ez a hónap a Szűzanya hava. Azóta a május óta nagyon megszerettem a rózsafüzér imádságot és gyakran imádkoztam. Ezen idő alatt egyre közelebb éreztem magamat a Szent Szűzhöz és rajta keresztül Jézus Krisztushoz. A szemináriumba való vissza-jövetelem óta igyekszem mindennap elimádkozni legalább egy rózsafüzért. A Boldogságos Szűz Mária már sok mindenben átszolgált és remélem, hogy papi életem során is segíteni fog, egészen életem végéig.

A sok Mária-ábrázolás közül mégis ezt éreztem magamhoz a legközelebb. Édesanyám lengyel származású és kisgyerekkoromban nyaranta több időt is töltöttünk odakint. Nagyon mély kapcsolat alakult ki bennem az ottani emberek kultúrájával, az étellel kapcsolatos felfogásukat, közvetlenségüket, Isten- és emberszeretetüket látva. Választásomban sokat jelentett az is, hogy nagyon megkedveltem Szent II. János Pál pápa életét és munkásságát. Több róla szóló könyvvel is megismerkedtem és nagyon megtetszett. Sokat tanultam az ő Mária iránti szeretetéről és tiszteletéről, és sokat merítettem belőle. Magával ragadott az ő hozzáállása és kapcsolata a Fekete Madonnával, ebben is ő a példaképem.

Marosi Balázs

Hála a diósgyőri 130 napért

Az elmúlt időszak Isten különleges ajándéka volt számomra, hiszen diakónusi gyakorlatomat végezve olyan helyen voltam, ahol növekedhettem és formálódhattam. Mikolai Vince plébános atya imádságos élete, bölcsessége és gondoskodása, Maksó Péter káplán atya lelkesedése és szolgálata, a közösségek befogadó szeretete, egyaránt építő volt számomra. A diósgyőri egyházközség él és virágzik, így sok mindenbe betekintést enged egy papnövendék, egy diakónus számára. A legkisebektől, óvodásainktól kezdve, a hajléktalanokon át, az idősek otthonáig minden téren tapasztalatot nyújt a tanulni, szolgálni vágyónak. A *Jubilate Deo* nevet viselő énekkarral átélt próbák mindig lélekemelő módon hatottak rám, hiszen olyan énekkarról van szó, akikkel egy hétköznapi próba is Istent dicsőítő alkalmammá változhat. Az ő életük, szolgálatuk, Istenért vállalt lemondásaik, sokak számára követendő példát jelenthetnek.

Emellett Felsőhámor lelkes közössége, az Ómassán élő hívek és az őket körülvevő csodás táj, az OTE (*Ómassai Teológiai Esték*) szintén arról tesznek bizonyosságot, hogy Isten után szomjazik a lelkünk, amelynek teljes boldogságát egyedül Ő adhatja meg. Az egyházközség területén számos iskola és óvoda működik, ahol szintén nagyon sok jó emberrel találkoztam. A diákokkal való közös munka szintén öröm és meglepetés volt számomra. A kicsikkel talán kevés időt töltöttünk közösen, ahhoz mindenképpen, hogy jobban megismerjük egymást. A nagyobbakkal viszont sokat beszélgettünk, hála Istennek a nyitottság megvolt mindkét oldalon. A ministránsokkal megélt közös pillanatok, az ifjúsági lelkinap, a roráték után megszervezett „hatóraik” a közösség erejéről tanúskodtak.

Sokszor átéltem azt, hogy Isten az ajándékozásban és a csodákban nem ismer mértéket. Cserébe csupán azt várja el tőlünk, hogy legyünk hálásak és imádjuk Őt.

Én is hálás vagyok mindenkiért és mindenért, és azért, hogy Krisztus követésében egyenes úton igyekeztünk haladni a legfőbb célunk, a MENNYORSZAG felé.

(diósgyőri Szűz Mária Szent Neve templom)

Erdély egyik legszebb városában, Kézdivásárhelyen születtem. Gyermek és fiatal koromat egyaránt meghatározta a hit, a templom és a közösség. Már kisgyermekként kíváncsisággal töltött el az Isten szolgálata, és az, hogy mi történik az oltárnál, ezért az akkori plébános biztatására elkezdtem ministrálni. Attól a naptól kezdve, hogy először léptem az Úr oltárához, nem igazán volt más ilyen fontos szolgálat, ami felülírhatta volna az ott megtapasztalt kegyelmeket. A szentmise és a ministrálás ettől kezdve mindennapos lett. Rögtön az első időszakban plébános és káplán váltások történtek városunkban, és olyan pásztorokkal, olyan példaképekkel ajándékozott meg az Úr, akik méltó módon folytatták elődeik munkáját. A liturgia szeretete, az odaadó istenszolgálat, a lelkesedés minden nap arról tanúskodtak, hogy Jó az Isten és jó Őt szolgálni. Mindig is a kedvenc zsoltárim közé tartozott a 39. zsoltárból vett rész: ***Íme eljövök Uram, hogy teljesítem azt, amit kívánsz***, így papi jelmondatomul is ezt választottam, talán kimondatlanul, már akkor. Ahogy növekedtem, folytattam ezt a sort azzal a lelkülettel, amit Jézustól tanulhatunk

meg: Legyen meg a Te akaratod. Csak így érthető a keresztnység, csak így értelmezhető a papság.

Mindenben Isten akaratát keresni, és azt teljesíteni, keresve az igazságot. Nincs más evangélium, csak ez: Imádni Istent és szeretni az embert, őszintén, tisztán, haszonlesés nélkül, bölcsen. A cél pedig a mennyország, amelynek eléréséhez méltó és Istennek tetsző élet kell élnünk. Amikor 2014-ben megismerhettem Varga András atyát, majd a szemináriumban nagyon sok embert, aztán Miskolcon, Mikolai Vince atyát és nagyon sok elkötelezett, őszintén hívő embert, megértettem, hogy a Jézus által tanított és élénk élt evangélium valóság. A kulcs azonban ehhez a valósághoz a hitelesség. Mindazok, akik komolyan veszik azt, hogy az Istenszolgálat létünk alapja, teremtményi mivoltunk szívből feltörő kötelessége, azok számára élhető ez az út. Azt hiszem, hogy ma ezt az üzenetet kell hirdetni a világban. Újra meg kell tanulnunk Jézustól, mit jelent Őhozzá tartozni, hiszen hosszú évszázadok alatt a magunk szájíze szerint alakítottuk az Ő tanítását, úgy, hogy kényelmes és fület csiklandoztató legyen. A keresztnység mára sok helyen mindössze kulturális örökség maradt, külső hangerővel és belső, üres kongással. Amire Jézus, az

apostolok, vértanúk és későbbi tanítványok életüket adták, nem lehet holmi szórakoztató program, egy a sok közül. Jézus arra hívja követőit, hogy változtassák meg gondolkodás – és életmódjukat. Ennek egyetlen módja van: A Teremtő Isten akaratának felismerése és teljesítése. Papi jelmondatom mindig arra emlékeztet, hogy nem magamért leszek pap, hanem Isten dicsőségének szolgálatára és embertestvéreim üdvösségének javára. Nincs más cél, ez nem rólam szól, hanem Istenről, Aki meghívott. Isten fénye, az Ő méltósága megköveteli az embertől, hogy leboruljon előtte és őszintén kimondja: Íme eljövök Uram, hogy teljesítsem azt, amit kívánsz. Legyen meg a Te akaratod.

Máté Péter

A diakónusi gyakorlati félévemet a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében, Kisvárdán töltöttem. Augusztus 31-én költöztem be a plébániára, melynek területén január 12-ig teljesítettem szolgálatot. Sok tapasztalattal és élménnyel lettem gazdagabb az ott töltött idő alatt. A következőkben ezekről fogok beszámolni.

A kisvárdai plébánosnak Linzenbold József atyának, és Mészáros Zsolt káplán atyának köszönhetően sokat tanultam, és részese lehettem egy élő plébániai közösségnek. Több szinten is lehetőségem volt bekapcsolódni ebbe a vérkeringésbe. Kivettem a részem a liturgikus feladatokból a szentmiséken való részvétellel és az azokon történő szolgálatokkal, továbbá a vasárnapi és ünnepnap i prédikációkkal. Hétfőnként igeliturgiát vezettem és ezeken az alkalmakon is közösen imádkozhattam a hívekkel. Vasárnaponként litániákat, szentség-imádásokat tartottam az esti szentmisék előtt. Aktívan segítettem az októberi rózsafüzérek előimádkozásában. A szentségek és szentelmények kiszolgáltatásában is segítettem. Megkeresztelhettem három gyermeket. Engedélyt kaptam az elsőpenteke betegek látogatására, áldoztatására. A temetési szertartások során lehetőségem volt a gyász órájában vigasztalást, és támaszt nyújtani az embereknek, és szeretett elhunytjukat elkísérni utolsó útján.

Másik részterület volt a tanításba és a különböző csoportok működésébe való bekapcsolódás, például a plébániai elsőáldozási és bérmálkozási felkészítő órákba, valamint a keresztelésre készülők felnőtt csoportok hittanóráiba. A plébánia ifjúsági csoportjához is csatlakoztam, amely heti rendszerességgel gyűlik össze. Több közösség is működött még ezeken kívül, amelyekbe betekintést nyerhettem. Egyik volt közülük a szeptemberben induló, és havi rendszerességgel összejövő Férfiak klubja; amelyben többek között a férfi identitást, a férfiak családban elfoglalt szerepét, és a férfi nem társadalomban

megélt helyzetét tárgyaltuk át, és gondolkodtunk róla közösen. Ugyancsak havonta találkozott az egyházközség megújulásával, és a plébániai misszióval foglalkozó, úgynevezett Ötletelő csoport; akik a plébános atya vezetésével, az *Újraépítve* című könyv iránymutatásával szorgoskodtak a közösség megújításán, és új emberek bevonzásán.

Előadásokkal és programokkal is bővelkedett ez a félév, ami a plébánia, vagy a helyi közösségek által kerültek megrendezésre. Több koncerten, előadáson is részt vehettem. Sok örömet adott továbbá az is, hogy segíthettem a plébániai programok szervezésének háttérmunkáját is.

Nagyon jól éreztem magam és sok örömet adott számomra ez a félév, amelyet Linzenbold József és Mészáros Zsolt atyákkal töltöttem. Úgy érzem, jól tudtam velük együtt dolgozni; sokat tanulhattam tőlük és sokat fejlődhettem általuk. Hálás vagyok azért is, hogy a kisvárdai plébánián egy nagyszerű közösséget ismerhettem meg.

(kisvárdai Szent Péter és Pál templom)

Nagy Ferenc

A nevem Nagy Ferenc, tavaly júniusában szentelt Érsek Úr szerpappá. Amikor az utolsó tanulmányi évet kezdjük meg, akkor egy fél-éves gyakorlatra küldenek bennünket, hogy ezáltal is tanuljunk és tapasztalatot szerezzünk egy-egy egyházközség működéséről, életéről. Úgy gondolom, nemcsak a plébánostól, hanem a hívektől is nagyon sokat tanulhatunk, ezért is tartom nagy lehetőségnek fejlődésemet illetően ezt az időszakot. Fontosnak tartom, és meggyőződésem: egész hivatásunkat alapjaiban határozza meg, hogy fiatalként jó benyomásokkal gyarapodjunk, és friss lendülettel induljunk az Úr szőlőjébe. Hálával tartozok a Gondviselőnek, hogy Sárospatakon teljesíthettem szolgálatot szeptember 1-jétől, január 12-ig. Mikor megérkeztem egy egészséges félelmet éreztem, hogy itt most minden másképp lesz, mint a szemináriumban. A plébánossal, Bereczkei Miklós atyával és a káplánnal Liga Konrád atyával dolgoztam együtt. Jól esett, hogy teljes értékű munkatársként tekintettek rám. Több olyan hasznos gyakorlati eljárást ismertem meg ez idő alatt, melyeket lelkipásztorként magam is szívesen alkalmaznék.

A gyakorlatom első felében irodai szolgálatot teljesítettem. Igyekeztem a kedvesség és a magabiztosság egészséges határait megtartva, az embereknek problémáikkal, észrevételeikkel és kérdéseikkel kapcsolatosan a tudásom szerinti legjobbat nyújtani. Figyeltem arra is, hogy ezekbe a beszélgetésekbe „belecsempésszem” az Evangélium tanítását is. Komoly kihívás volt megfelelni az elvárásoknak, hiszen szinte egyszerre kellett azonosulnom egy gyászoló család fájdalmaival, majd néhány perccel később egy keresztelőt, esküvőt bejelentő család örömeivel. A gyakorlatom második felében az iskolai oktatás rejtelmeit fedezhettem fel. Az iskolapadban én is úgy ültem, mint egy diák, de nem az általános tudásom fejlesztése céljából, hanem az oktatási módszerek megismerése érdekében. A didaktikai ismeretek rejtelmeibe a pedagógusok vezettek be. Mindez azzal a céllal történt, hogy a katolikus hittételeket minél hatékonyabban tudjam majd átadni a diákoknak.

Boldog vagyok, mert sok időt tudtam a diákokkal és a tanárokkal együtt tölteni és nagyokat beszélgetni a hétköznapi eseményekről, nehézségekről, kihívásokról.

Hétfőnként a Szentlélek imacsoport tagjaival találkoztam a plébánián, ahol a Szentírásról elmélgedtünk hétről hétre a Lectio divina módszere szerint, de volt, amikor az élet nagy helyzeteivel kapcsolatosan merültek fel kérdések, így azokra kerestük a válaszokat, majd dicsőítéssel fejeztük be az együttlétet. E napon a Hegyközi Karizmatikus Megújulás szervezésében a környék más és más templomában, egész napos szentségimádást biztosított a hívők számára, melybe én magam is bekapcsolódtam. Számomra sokat jelentett, hogy minden pénteken az esti szentmise követően csendes szentségimádást is tartottunk. Minden hónap első keddjén a szentmise előtt Szent Erzsébet közbenjárását kértük, és a szentmisét azokért ajánlottuk fel, akik az ereklyéje előtt kéréseikkel hozzáfordultak. Megérintett az az instrukció, amit Bereczkei atyától kaptam ezzel kapcsolatosan: e szándékokat kezeljem komolyan, kellő odafigyeléssel és tisztelettel az összeírásnál, mert embertársaink legbensőbb vágyait közvetítik a Menyeyi Atya felé.

Újból fölfedezhettem, hogy mennyire fontos és elengedhetetlen az ima a pap életében, legyen szó akár magánimádságról, akár a hívekkel való közös imáról. E nemes és üdvös cselekedet segít eljutni abba a dimenzióba, ahol majd papként kísérni tudom a rám bízottakat, és azokat is, akiket fizikailag nem leszek képesek elérni. Imáimban őket és keresztségeiket is hordozni tudom, kéréseiket pedig közvetíthetem a teremtő Istenhez.

Papságra készülve jelmondatot szoktunk keresni, ám az én esetemben inkább a jelmondat talált rám. János első levelében (1Jn 4,18) ezt olvashatjuk: „*A szeretetben nincs félelem...*” Életemben sokszor találkoztam saját félelmeimmel, amelyek megbénítottak és képtelen voltam a jót megtenni, de a szeretet által, amely a feltámadt Jézus Krisztusból forrászik, rájöttem, legyőzhetem félelmeimet és bátran folytathatom küldetésemet, amelyre Ő hívott meg.

Szidor János

Hálával telt szívvel gondolok vissza a 2019. szeptember 1-je és 2020. január 12-e közötti időszakra, amelyben Palánki Ferenc püspök atya rendelkezése alapján diakónusi gyakorlatomat töltöttem a debreceni Szent Anna Főplébánián. Szemináriumi képzésünk hat évéből a diakónusszentelést követően egy félév gyakorlat van, melyet az egyházmegyénk valamelyik plébániáján töltünk, hogy a plébániai lelkipásztori szolgálat örömeit és kihívásait megtapasztalva, valamint az adott plébánián szolgáló atyáktól tanulva készüljünk a papi szolgálatra. A gyakorlati félév alatt Dr. Krakomperger Zoltán plébános atya személyében megtapasztalhattam, hogy milyen kihívásokkal kell szembenéznie egy lelkipásztornak, ugyanakkor láthattam az ő munkáján keresztül, hogy mennyi lehetőség áll rendelkezésre a közösségi élet megszervezésében. Markovics Balázs káplán atya, akivel közös éveink is voltak a szemináriumban, szintén követendő példát adott számomra mind a fiatalokkal való foglalkozása által, mind barátsága révén; nagyon hálás vagyok neki!

E félévben többféle feladatom is volt a plébánián, kezdve a liturgikus szolgálattal. Eddig a Szent Anna székesegyház életét csak Húsvét és Karácsony, valamint a kiemelt ünnepek alkalmával láthattam. Az ittlétem alatt viszont lehetőségem volt betekinteni a székesegyház hétköznapjaiba. Megtapasztalhattam az idejárók hitét, buzgóságát, szomját az evangéliumra, amely megerősítő volt számomra. Hitoktatóként is tevékenykedtem. Három általános iskolában tanítottam elsőtől nyolcadik osztályig. Örültem annak, hogy a diákok szemében nem csupán egy „tanár” voltam, hanem tudunk családi, személyes témákról is beszélni. Örültem annak, hogy kíváncsiak voltak és bátran kérdeztek. Mindemellett kivettem a részem a csütörtök és péntek esti plébániai ifjúsági alkalmak szervezésében is, amelynek Balázs atya a vezetője. A csoportba, amely ebben az évben alakult meg, elsősorban az egyetemistákat és főiskolásokat vártuk. Jó volt látni, hogy az a csoport, amely 2-3 fővel indult, ma már 8-10 főre bővült. Külön öröm volt számomra, hogy ezekkel a fiatalokkal tudunk beszélgetni a hitünkkel és életünkkel kapcsolatos kérdésekről.

Diakónusi gyakorlatom alatt rengeteg tapasztalatot szereztem a lelkipásztori szolgálatról, amelyért különösen is hálás vagyok az atyáknak, akiknek az irányítása alatt tevékenykedhettem. Hálás vagyok azoknak a testvéreknek is, akikkel ez alatt a rövid idő alatt beszélgettem és találkozhattam. Életükre Isten bőséges áldását kívánom.

A papi szolgálatra készülve mindannyian egy-egy szentírási részt választunk ki magunknak, amely meghatározza lelkületünket és egyúttal irányt is mutat számunkra, mintegy mércét ad, amelyhez igazítani akarjuk papi életünket. Az én választásom Szent János evangéliuma 21. fejezetének 22. versére esett, amely így hangzik: **„Te kövess engem!”**. Feltámadása után, Jézus újból megjelenik tanítványainak, miközben ők elindultak halászni. A partra érve beszélgetés bontakozik ki Jézus és Péter apostol között, amikor is Jézus Péterre bízta Egyházát, tanítását. Az apostol elkezd kérdezősködni apostoltársra, János felől, hiszen az a szóbeszéd járta, hogy ő nem fog meghalni, míg az Úr újra el nem jön. Jézus óva inti Pétert és kifejezi számára, hogy ne másokkal foglalkozzon, hagyja a szóbeszédet és csak Őt kövesse.

Szentképként azt a jelenetet választottam, amikor Jézus a vízen járva közeledik tanítványai felé és Péter elindul felé szintén a víz felszínén járva. Először nincs semmi baj, egyenletes tempóban halad Jézus felé, de amikor oldalra néz, látja maga körül a vihart és megrémül, bizalmatlanná válik. Végül Jézus húzza ki a vízből, Ő nyújt segítő kezét.

Az én életemben is rengeteg olyan helyzet volt, amelyek egyre távolabb vittek Krisztustól, az ő lelkületétől, de mindig képes voltam visszatérni hozzá. Képes voltam újra és újra az ő segítségét kérni, és kaptam is tőle támogatást. Jézusnak ez a mondata: **„Te kövess engem!”**, kifejezi az én életemet, hogy bármi megtörténhet, jöhet akármilyen kísértés az életemben, Jézus mellett áll és képes akármilyen helyzetből felemelni, úgy ahogyan Péter apostolt a vízből.

Thiago Costa

AZ én nevem Thiago Costa, Brazíliából jöttem. Szüleim a Neokatekumenális Úton járnak, ennek köszönhető az én elköteleződésem is a közösség mellett. Két testvérem van, én vagyok a harmadik gyermekük. Gyermekkorom tudatos és gondos keresztény neveltetése, - hálásan köszönök szerető szüleimnek - sokat segített, és javamra szolgált az élet határhelyzeteiben. A diploma megszerzését követően, mint oly sok fiatal én is nagy tervekkel készültem a nagybetűs életre. Szórakoztam, ismerkedtem, álmodoztam.

Az egyetem után egy kórházban kezdtem el dolgozni. Boldog voltam, mert biztos egzisztenciális körülmények között élhettem és örültem, mert beteg embereket segíthettem. Abban az időben volt egy barátnőm, ő is a neokatekumenátus közösségébe járt, egy másik plébániáról. Három éven át együtt voltunk és tisztaságban éltünk.

A szerető családom, a jó munkám és a mellettem álló barátaim ellenére sem voltam boldog, kiegyensúlyozott ember. 2011-ben egy lelkigyakorlaton vettem részt. Itt az Isten szava mélyen szívembe hatolt, és rádöbentett, hogy eddigi életem folyamán mindig azt csináltam, amit akartam, e világ csábításának éltem és ezért nem voltam boldog. Azon a lelkigyakorlaton egy katekéta megkérte a jelenlévőket, hogy azok, akik Isten akaratát akarják életükben érvényesíteni, álljanak fel. Abban a pillanatban minden dolog, melyeket fontosnak véltem életemben megjelentek tudatomban: a családom, a munkám, a barátaim, és közben szívemben meghallottam Isten hívását. Hálatalt lelkülettel követtem a Szentlélek sugallatát, ezért felvételemet kértem a szemináriumba.

2011. október 22-én ide a Gondviselő Isten Magyarországra hozott. Az elején nagyon furcsa volt nekem az új környezet, a kultúra, a nyelv és a testvérek, a brazíliaihoz viszonyítva.

2012-ben kezdtem az Egri Hittudományi Főiskolára járni, ahol még inkább megéreztem, a Mennyei Atya féltő, szerető gondoskodását.

Egy emléklapot készítettem a diakónatusszentelésre, melyen az alábbi evangéliumi olvasható: *“Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”* Nagyon tetszik nekem

ézt a mondat, mert ez a mai valóságunk. Egyre kevesebb a papok száma, mert öregszenek és meghalnak, ezért fontos imádkozni azért, hogy a fiatalok igennel válaszoljanak, az Atya általi személyes meghívásra, mert az Egyháznak talán most még nagyobb szüksége van életüket a közösségekért áldozó “szolgákra”, mint valaha.

Az emléklapon egy kép is látható, amely a feltámadott Jézust és a tizenegy apostolt ábrázolja. A kép címe: az “Ajtó zárva”. Nagyon tetszik ez a kép, mert az apostolok, Krisztus halála és feltámadása után bezárkóztak, mert nagyon féltek a zsidók bosszújától. Ez a kép szembesít azzal, hogy mi is sokszor félünk az emberektől, ezért nem tudjuk hirdetni a másoknak az Örömhírt, hogy Isten létezik és szeret minket annak ellenére is, hogy, mint az apostolok is tették, gondolatok, szavak és cselekedetek által mi is eláruljuk Jézust. A szívünk ajtaja zárva van bűneink miatt, csak Jézus képes belépni annak ékes kapuján és hirdetni, hogy Ő meghalt és feltámadott, hogy örök életünk legyen benne. A feladatunk az, hogy bátran hirdessük mindenkinek akár alkalmas, akár nem, azokat a cselekedeteket, melyek által üdvözülhetünk.

2019. június 22-én nagy és szép esemény történt az életemben, mert ekkor volt a diakónusszentelésem az egri bazilikában. Nagyon örültem a szentelés miatt, de kicsit féltem is, mert nem tudtam hová kell majd mennem a diakonátus gyakorlatra. Egy hét után megkaptam Érsek atyától a levelet. Jászberénybe küldött engem. Elkezdtem keresni információkat a városról, a plébániáról, a katolikus intézményekről és az ottani emberekről. Gyermeeki lelkülettel vártam az előttem álló időszakot.

Jászberényben voltam szeptembertől januárig. Jó volt ott szolgálni, mert tényleg megtapasztaltam az Isten jelenlétét az embereken keresztül. A plébános- és a káplán atya egyaránt türelmes volt hozzám. Számos olyan dolgot tanultam tőlük, melyek minőségileg emelik majd kápláni szolgálatomat. Bárhol voltam mindig volt valaki, aki szívesen segített, bárhol is - a konyhában, az irodában, az

iskolában, vagy a sekrestyében tevékenykedtem. A hívek is türelmesek voltak, mert nem mindig tudtam jól végezni a feladataimat, de ők mindenben támogattak engem. Öröm volt velük együtt imádkozni, beszélgetni és szórakozni is. Hálás szívvel köszönöm mindannyiuknak a Jászberényben megélt pillanatokat és bízom abban, hogy hamarosan ismét láthatjuk egymást.

Összezárva az Eucharishtiával

„Több nap is nehéz volt megélnem a karantént. A szentmise, a szentségimádás, a rózsafűzér, a lelki olvasmányok, a barátok siettek a segítségemre.”

Bartha Márton István

„Megtapasztaltam, hogy minden helyzetben
lehetek szabad.”

Csajbók Gábor

„Mennyire sok mindenért hálásak lehetünk Istennek,
ha belegondolunk,
nagyságunkat milyen apró dolgok tönkreteszik.”

Lestál Balázs

„Egy helyzet, amelyből bármi rossz kialakulhatott volna.

Ennek ellenére

nagyon jól érzem magam a közösségen belül,
 az még külön ajándék,
 hogy naponta szentáldozáshoz járulhatok.”

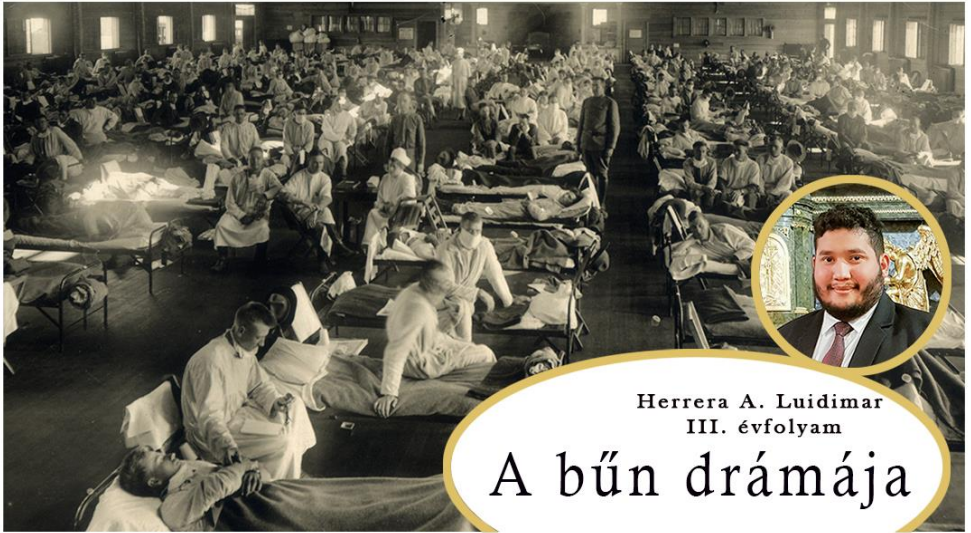
Kubik Zsolt

„Számomra a karantén a szolidaritást jelenti
 a vírus által veszélyeztetett emberekkel;
 felelősségvállalás az idősekért,
 a krónikus betegségben szenvedőkért!”

Hágen Pál Tamás

Herrera A. Luidimar
III. évfolyam

A bűn drámája

Venezuela a 2019-es adatok szerint 28 milliós lakosságú ország Dél-Amerikában. Jelenleg egy politikai, gazdasági és társadalmi válságot él meg, amely a lakosság többségét a környező országokba való kivándorlásra készíti, főként Kolumbiába, Peruba, Chilébe, Brazíliába, Argentínába. Különösen az ifjúságra gyakorol mindez óriási hatást, akik a tanulási-, és munkalehetőség nehézségeivel szembesülve, szintén hazájuk elhagyására kényszerülnek.

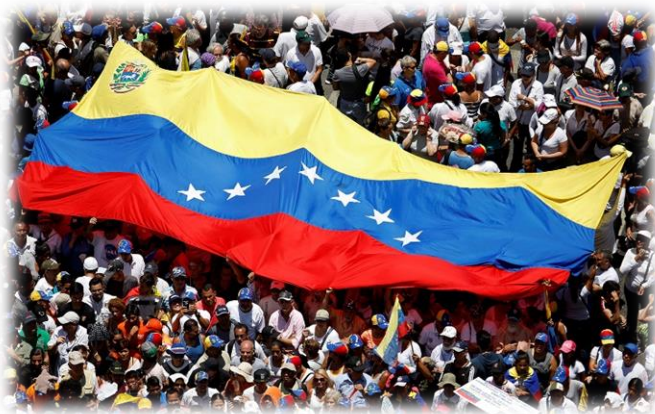
Miért is írunk ezekről ebben az újságban? Első okként említeném, hogy a politikai, a gazdasági vezetők és a törvények nem elegendők az ember lelki békéjének megteremtéséhez, másodikként pedig azért, nehogy jómódunkban elfelejtsünk hálát adni Mennyei Atyánknak, a tőle kapott adományokért.

Venezuela – a dél-amerikai országokhoz hasonlóan – egy nagyon katolikus ország. 2018-ban a venezuelaiak 88%-a katolikusnak vallotta magát. Ennek eredményeként a Római Katolikus Egyház felhatalmazva érezte magát, hogy az emberek jogainak sárba tiprása és saját intézményeikben végzett munka ellehetetlenítése miatt – más szervezetekkel karöltve – felszólaljon a jelenlegi politikai vezetéssel szemben. Napjainkban az országon belüli állapotok már veszélyeztetik az Egyház küldetésének teljesítését. Sajnos a körülmények egyre rosszabbra fordulnak. A nem megfelelő orvosi és egészségügyi ellátás miatt a

papok, a szerzetesek és a misszionáriusok feladni kényszerülnek a betegekkel, a rászorulókkal és a gyerekekkel való törődést. A kormány kemény magatartást tanúsít velük szemben, mert elutasítja vízumaik megújítását és megakadályozza az országba való belépésüket. A fentiek következménye, hogy bizonyos „missziós” tevékenységek, mint az oktatás és az egészségügyi ellátás hamarosan teljesítményeinek határához érkeznék.

A Katolikus Egyház határozott véleménye miatt üldözötté vált. Bezárták a katolikus iskolákat, állandóan fenyegetik a népet és gúnyt űznek a hívőkből. Az Egyház kijelentette, hogy itt az ideje, hogy véget érjen a venezuelaiak szenvedése és jöjjön egy radikális változás, és egy békés megoldás. Bíborosaik azt kérik, hogy a politikai pártok vessenek véget az erőszaknak, és olyan törvényeket alkossanak, amelyek igazságosak, élehetőek, teljesíthetőek és a népet nem osztják meg. A híveket pedig arra biztatják, hogy éljenek példamutató életet, alapítsanak közösségeket, szervezzenek találkozókát. Legyenek állhatatosak az imádságban, virrasztással és böjtöléssel járjanak közben a béke megszületéséért. Hozzáteszik: „Mindenkinek meg kell értenie, hogy azok, akik erőszakot, gyűlöletet hintenek és nyomorúságban tartják az embereket, nem a helyes úton járnak. Az, aki a hatalmat magának tulajdonítja a legesélyesebb a kudarca.”

A szinte minden embert érintő, húsba vágó fájdalmas igazságtalanságok, egyre több venezuelait fordítanak a hit által vezérelt cselekedetek felé. A nép egyre inkább a Szűzanyán keresztül Istenhez fordul, aki nem ment el Venezuelából, hanem a néppel és a nép között marad, szenved azzal, aki szenved és cselekszik azzal, aki a jót teszi.

„Isten, a magam módján!”

A világ katolikus országait is utolérte a sajnálatos, ám nem az újdonság erejével ható tendencia, a keresztyén hívők számának a csökkenése. Számos olyan front van, ahol a vallásosságra, már nem értéként, hanem mint problémára tekintenek, fenntartással vannak iránta, idejét múltnak, erősen korlátozó dolognak tartják, a földi élet kibontakoztatását illetően.

A *Pew Research Center* ez évben végzett egy felmérést, amely során 1804 állampolgárt kérdeztek meg. A beérkező adatok feldolgozását követően, az alábbi információk láttak napvilágot: az olaszok 80%-a keresztyén vallású (ebből 78% katolikus, míg 2% nem katolikus keresztyén). 15% ateistákból áll és 5% más vallásokat vall. A katolikusok 23%-a, minden vasárnap részt vesz a szentmisén, 20%-a havonta egyszer és 34%-a alig jár templomba, és nem járul szentségekhez. A legújabb felmérések a fenti adatokat erősítik, és továbbra is a katolikus hívők létszámának csökkenését mutatják. Olyan jelenség ez, amelyet az Egyház, az elvilágiasodás (szekularizáció) folyamatával szokott megmagyarázni.

Döntő szerepet játszik minden fiatal életében a család és az Egyházban lévő keresztény életre való beavató szentségek, mint a keresztség, az elsőáldozás és a bérmlás. A fiatalok egy részénél a tizenegyedik és tizenhatodik év között (a bérmlás utáni időszakban) egy élettani leválás történik. Közülük vannak, akik a huszonötödik év körül ismét keresik az Istennel való közösséget. Elegendő egy haláleset, egy nyomasztó betegség a családban, vagy egy keresztény ember tanúságtétele a hit újraébresztéséhez. Bár a szenvedéssel szembesülő fiatal hajlamos a szülők Istenét hibáztatni, mégis képes lesz befogadni az Atya szeretetét.

Mások, akik nem akarják őt keresni, az *ateisták*, elhagyták az Egyházat és nem kívánnak visszatérni. Az *agnosztikusok és a keresésben lévő kritikusok* is elhagyták az Egyházat, de megfigyelhető egyfajta érdeklődés Isten és a természetfeletti iránt, így lehetséges náluk a visszatérés.

A harmadik csoport az *elkötelezett katolikusok*, akik nem hagyták el az Egyházat, vagy ha mégis, visszatértek és rendszeresen járnak templomba. Megjegyzendő, hogy az utóbbi a kisebbséget képezi. Néhány évvel ezelőtt a fiatalok közül, többen látogatták a templomokat,

mint napjainkban. Az elvilágiasodás növekedése, így nemcsak a felnőtteknél, hanem már a fiataloknál is komoly problémát jelent. E fiatalok bizalmatlan szemmel tekintenek az Egyházra és tevékenységeire. Idegennek vagy elmaradottnak érzik a vallást és annak megnyilvánulásait. A szekularizált világban a materialista jellegű gondolkodás mellett, az individualista gondolkodás is egyre nagyobb teret igényel magának, mely során az egyén autonómiája és szabadsága előtérbe kerül, míg a többség érdekei és igényei háttérbe szorulnak. Új tendencia, hogy sok keresztény fiatal, tizenévesen keresés-be kezd, mert nem elégíti ki őket szüleik vallása. Kényelmüket és elképzeléseiket nem sértő módon lesznek keresztények. Hisznek Istenben, csak

magánügyként élik meg ezt a saját értékrendjükre és normáikra vetített egyedileg megkomponált hitet. Azt mondják: „Nem kell nekem az Egyház, a sok szabály ahhoz, hogy jó és boldog ember legyek.”

Látható tehát, hogy sok keresztény családból származó fiatalban megvan a hit magva, csak nem kellően táplálják azt. Óriási felelősségük van az Egyház élő közösségeinek abban, hogy kinyilvánítsák és tapasztalhatóvá, elérhetővé tegyék fiataljaik számára a hit jeleit: a szeretetet és az egységet. Példás életükkel Krisztust közvetítik, Őt, aki a meghajlott nádszálát nem törte ketté, és a pislákoló mécsbelet nem oltotta ki. A fentieket hitelesen közvetítő felnőttek így válnak jellé és eszközzé, a következő generáció számára. Ezáltal a fiatalok könnyebben eljuthatnak arra a nagyszerű következtetésre, hogy a kereszténység nem eszmény, hanem élet a feltámadt Krisztussal.

A II. Vatikáni Zsinat a kereszténység térvesztésének folyamatára válaszolva fogalmazta meg a *Lumen Gentium* dokumentumot, amelyben az Egyház a nemzetek világosságaként jelenik meg, hogy a Jézus által járt ösvényt ismét megvilágítva, ebből a sötét világból az Atyához vezessen minden kereső embert. A Zsinat munkájának és tanításának eredményeként, számos lelki mozgalom született Olaszországban, sok elveszett fiatal hallotta meg a szívének ajtaja előtt álló és kopogtató Jézust.

Papp Attila III. évfolyam

Hozzám!

A lelakiség – a hit megnyilvánulása az életben – egyik legfontosabb, legkifejezőbb eleme az ima. Nem található az emberiség történetében olyan vallás, amelyben ne lenne és ne töltene be fontos szerepet. Ha azonban, csak szép dolgokat mondunk általánosságban Istenről, de nem hozzá beszélünk, az lehet teológiai elmélkedés vagy vallásos vers, de nem ima.

Az ima – legyen az kötött szövegű, vagy általunk megfogalmazott – a Teremtő és a teremtmény közötti bensőséges kapcsolat kialakítását, fenntartását, fejlesztését szolgálja. Krisztus azt kérte az őt követőktől, hogy szüntelenül imádkozzanak. Szorgos hétköznapijaik minden pillanatában jelen legyen e cselekedet. Assisi Szent Ferenc mondta: *„Az ember egész élete imádsággá kell, hogy váljon.”* Ehhez minden kegyelmet megkapunk, ha nyitott szívvel fogadjuk a Szentlélek közeledését. Könnyű erről beszélni, ha az embernek semmi gondja nincs, ám más a helyzet betegségek, különböző bajok, tragédiák idején. Egy ferences atya így tanított: *„Álljak Krisztus elé és bátran mondjam ki, hogy most nem vagyok képes imádkozni.”* Ezt azonban alapos indokkal tegyük, mert egy másik atya máshol arról beszélt, hogy a lelki és pszichés állapotunk nem szabad, hogy akadálya legyen az Istennel való beszélgetésünknek. Feltette a kérdést:

„Érzelmileg Istentől függő lények vagyunk? **Ha jól érezzük magunkat és kedvünk is van imádkozni, imádkozunk, ha nem, akkor még Isten is hagyjon békén?**” Elkorcsosult torzók leszünk, ha ezt a gyakorlatot tovább folytatjuk. Az ember lényegéhez hozzátartozik az ima.

Mijo Barada horvát nemzetiségű, három gyermekes karizmatikus lelkülettel megáldott édesapa, aki a világot járva evangelizál, egy megtörtént eseménnyel világít rá az ima fontosságára. A munkája során találkozott egy festőművésszel és családjával, akikkel barátságot kötött, aminek köszönhetően meg is tértek. Azonban az édesapa később meghalt. Az özvegy és a lánya megharagudtak Istenre és elfordultak tőle. Nem értették, miért éppen nekik kell átélni ezt a tragédiát. Mijo elkezdett értük imádkozni, s az alábbi üzenetet kapta, és továbbította a feleségnek: „Isten megadja majd azt a kegyelmet a férjednek, hogy szólhasson hozzád.” Négy hónap eltelt és semmi sem történt. Egy téli éjszakán elérkezett a várva várt pillanat. A feleség hallotta a férjét, amint ő megszólal a szívében. „Kedves Feleségem! **Itt a mennyben annyira szép és jó, hogy ha az Atya lehetővé tenné számomra, hogy ismét közöttetek éljek, nem fogadnám el azt tőle.** A te földi életed, mint egy pillanat, úgy el fog múlni. Ha hitben élsz, újra együtt leszünk majd! A mennyei idő és a földi idő nem ugyanaz. Én itt a mennyben imádkozok érted és a mi gyermekünkért, hogy szent életet éljetez, mert egyedül csak az a fontos, amit az Isten cselekszik bennünk.” A lányának ezt üzenté:

„Nagyon szomorú vagyok, kedves lányom, hogy látom a te lázadásodat Isten ellen. Térj meg és gyere vissza a te Istenedhez, mert különben az örökkévalóságban nem leszünk együtt!” Az idők folyamán Isten ellen olyan haragot táplált a lánya, hogy emiatt hipertónia (magas vérnyomás) jelentkezett nála. Az édesanya és gyermeke hallgatott a hangra. Betértek a mennyország előszobájába, vagyis a gyóntatószékbe és kiengesztelődtek az ő Teremtőjükkel. A szentmisét követően a lány vérnyomása helyreállt. Isten kegyelmének köszönhetően a béke állapotába kerültek.

***Meglépték a hit három lépését,
elfogadták, amit megéltek,
hálát adtak érte és kérték Istent,
hogy dicsőítse meg nevét
ezen esemény által.***

Ha mi is megtesszük életünk eseményeit illetően e három lépést, béke tölti el szívünket, melynek édes gyümölcsei, a mindennapjainkat átszövő csodák lesznek. Igyekezzünk életünk minden területén megbocsátani felebarátainknak, sérelmeinket rendezni, bűneinket meggyónni, letenni keserűségeinket, melyeket örököltünk őseinktől, hogy boldog életünk legyen e földön!

Kubik Zsolt II. évfolyam

Ragyogj test és lélek!

Jézus Krisztus, Urunk és Mesterünk egységet akar velünk, hogy képessé váljunk az ő szemeivel látni, füleivel hallani, szívével szeretni. Ő mindent, amit közöttünk tanult, ingyen és hiánytalanul nyújtja nekünk, hogy napról napra gazdagodjunk az erényekben, az életszentség útját járva. Ezért minden reggel, ha felébredünk, meg kell kérdeznünk magunktól: „Mi az én életcélom?” S amikor este aludni térünk, választ követel az alábbi kérdés: „Ma mennyire jutottam közelebb hozzá?” Ám minden igyekezetünk ellenére, földi elképzelésünk, tervünk és célunk, egyszer csak eltűnik.

Erre a világra üres kézzel érkezünk, s amikor Isten magához hív, a kezeinkben, zsebeinkben semmit sem viszünk magunkkal, hogy felé nyújtva, mondhassuk: „Nézd Atyám, ezeket mind általad szereztem!” Cselekedeteink azonban mesélni fognak rólunk, Isten trónja előtt. Ezért ápolnunk kell a kapcsolatot égi Bíránkkal az imádságainkon keresztül. Átala kapunk megerősítéseket életvitelünket illetően. Ha túl keveset imádkozunk „lelki anorexiát” kapunk. Sokan még három percet sem imádkoznak naponta. Ha csupán ennyi időt töltenénk evéssel, akkor mi lenne velünk? Mi lesz így az üdvösségünkkel, Istennel való kapcsolatunkkal? Legalább annyit szükséges imádkoznunk naponta, amennyit a megterített asztalnál ülünk. Ha naponta egy órát fordítunk arra, hogy tápláljuk testünket, akkor ugyanannyit ajándékozunk a lelkünknek is.

A szebbik nemnek még hozzátehetjük: annyi időt, amennyit a tükör előtt töltenek, annyit imádkozzanak az Oltáriszentség előtt. Így testük és lelkük is ragyogni fog. A férfiaknak pedig a következő szem, test és lélekerősítő program javallott: annyi időt fordítsanak a kereszten lévő Krisztus szemlélésére, mint amennyit a számítógépezésre, vagy a tévénézésre.

„Ha túl keveset imádkozunk „lelki anorexiát” kapunk.”

Mindez miért szükséges? Mert Isten megadja a választ minden helyzetre, amely az életünkben felmerül. Lehet, hogy nem azonnal, nem néhány hét-, lehet, hogy nem öt hónap elteltével, de idővel biztosan megkapjuk azokat. Isten nem késik és nem is siet! A türelem, a bölcs ember egyik erénye! Az emberek közel 90%-a fél, vagy szorong valamitől. Tele vannak rettegéssel. Félnek az egészségük romlásától, az anyagi javak megszerzésének szűkös lehetőségeitől és gyors elvesztésétől, a betegségektől, a járványoktól, a háborúktól. A Szentírásban azonban 366-szor ez olvasható: **„Ne félj!”** Ha hiszünk és bízunk benne, akkor e szavak szerint kell cselekednünk. Ezért írjuk fel azokat kis cetlikre és helyezük el otthonunk számos olyan pontján, ahol biztosan találkozhatunk velük. Lányok és nők, ti, akik már a 35. életévüket meghaladtátok, ragasszátok a tükörrre az alábbi kijelentést tartalmazó üzenetet: **Isten szeretett gyermeke vagyok.** Idővel megtapasztaljátok, hogy csak egy kicsit, vagy egyáltalán nem fognak többé zavarni titeket a bőrötökön megjelent

ráncochkák. Ezek egyébként is egy életútnak szépséges jelei. Ti férfiak, telefonjaitokra, számítógépeitekre, tévéitekre ragasszátok fel az alábbi feliratot: Isten szeme mindent lát, és nem bújhatsz el előle! A változás gyorsan tapasztalható. A bűnös tartalmú filmekre és tartalmakra fordított idő drasztikusan csökkenni fog, majd e gyakorlat lassan el is tűnik napirendetekből.

Ha naponta egy órát fordítunk arra, hogy tápláljuk testüket, akkor ugyanannyit ajándékozunk a lelkünknek is.

Ahogy a jó háziasszonyok leírják receptjeiket egy füzetbe, nekünk is minden nap, felelőségünk lejegyezni Isten üzeneteit. Törekedjünk minél több dolgot meghallani és életre váltani belőlük, hogy már itt a fizikai világban, gazdagon részesedjünk üdvösségünket segítő ajándékaiból. A legjobb antidepresszáns Isten szava! Minden orvosságnak, amelyeket nap, mint nap beveszünk, vannak mellékhatásai. A fenti orvosságnak azonban nincsenek és lehetetlen túladosolni. Isten szavai erkölcsi tanítást és tartást, testi és lelki erőt, védelmet nyújtanak számunkra, ezért merjünk közelebb menni hozzá, hogy ígéretei szerint általa, vele és őbenne szebbé váljunk és áldott, teljesebb életet élünk.

„A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának a vízből.”
(Jel 21,6)

Találkozás legmélyebb vágyunkkal

HágenPál Tamás IV. évfolyam

Az ember legmélyebb vágya a boldogságra irányul, arra, hogy szeretve legyen és hogy ő is viszonzószerezhesen. Belénk ültetett vágygal irányulunk a Tökéletesre, az Igazra, a Szépre, a Szentre és a Jóra – azaz Istenre.

Az áteredő bűn következménye, hogy saját vágyunkat sem tudjuk helyesen felismerni és megismerni. A legfőbb vágyunkat a teremtett dolgokban kezdjük el keresni, kivetítjük valami másra, felaprózzuk, míg végül eltorzul, elhomályosul. Tárgyasítva és önző módon akarunk birtokolni – de torzult vágyaink, ha be is teljeseznek, sosem hoznak enyhülést és kielégülést, legfeljebb ideig-óráig. Az üres vágyak beteljesedésekor űr keletkezik lelkünkben, és ekkor van lehetőségünk felülvizsgálni céljainkat.

Azonban többnyire ezt sem helyesen tesszük meg: ahelyett, hogy szembenéznénk motivációinkkal, inkább újabb és újabb célokat tűzünk ki magunk elé, amelyek leginkább csak a földi életünk körülményeit szolgálják.

Legmélyebb vágyunk tehát magára a Szentháromságos egy Istenre irányul (akár tudatában vagyunk ennek, akár nem): közösségben akarunk lenni a tökéletes szeretettel. Keresztény küldetésünk a saját magunk, és mások üdvösségének a szolgálata, azaz azon dolgozni, hogy minél több ember megismerje az örömhírt, az igazságot, mely által megnyílik a lehetőségük üdvösségre jutni: feltámadni az új életre testben és lélekben, és örökre közösségben maradni Istennel. Azonban, hogy ez a cél ne pusztán keresztény tanként jelenjen meg előttünk, hanem valóban életünk fő programjává váljon, szükség van az önismeret és az istenismeret útját járni, és a szeretetben növekedni.

A helytelen önismeret – pontosabban az önismeret hiánya – okozza, hogy saját vágyainkkal sem vagyunk tisztában, és a valódi lelki szükségleteink torzán jelennek meg. Isten helyett a boldogságot a teremtett dolgokban keressük, melyek általában az egészségre, a jólétre, a nyugodt és biztonságos életre irányulnak. Ezek önmagukban nem rendetlen kívánságok, de ezeket – ha megadatnak – inkább ajándékként kell felfogni, amelyhez nem szabad görcsösen ragaszkodni. Ezekben sosem tudunk megállapodni és nyugtot találni, viszont birtoklásuk és megtartásukra fordított energiánk elhomályosíthatják azt, aki számunkra ezeket eszközként teremtette. Ha ezek az ideálisnak gondolt állapotok lesznek a céljaink, akkor e célok kergetése önzővé változtatnak minket, hiszen csak úgy birtokolhat többet valaki, ha másoktól elvesz vagy megvon, vagy legalábbis önmagát helyezi előtérbe mindenki mással szemben. Ez éppen fordítva van az igaz céllal, amelyet, ha felismerünk akkor megjelenik az az igény, hogy másokkal is megosszuk azt, amit mi magunk is kaptunk: azt szeretnénk, ha egyre többen ismernék meg Istent, és megtudnák, milyen az igaz boldogság, és mi, vagy inkább ki az igazi cél.

A helytelen istenismeretet a tanítás hiánya, mások bűnei, a torz istenképeink okozzák. Ennek eredménye, ha valaki nem tud vágyakozni az üdvösségre, és nem tudja belátni, hogy az ő legfőbb érdeke, hogy Istennel legyen örökké. Ha

nem tapasztaljuk meg az igazi, önzetlen szeretetet, akkor nem is tudunk vágyakozni rá, hiszen Isten szeretetét is csak egy múltó örömforrásnak tudjuk elképzelni.

A társas kapcsolatainkban elszenvedett sérelmeink fájdalmai akár egy életen át kísérhetnek minket. Egy gyermekkori seb még idős korunkban is fájdalommal járhat át bennünket. Sőt, vannak olyan sebeink, amelyekre már nem is emlékszünk, hogy mikor és kitől szereztük, de személyiségünket, viselkedésünket a mai napig meghatározzák. Sérülékenységünk bizalmatlanná tesz minket, és minél kevésbé bízunk másokban és önmagunkban, annál kevésbé tudunk hinni Istenben és az ő szeretetében. Megpróbáljuk megvédeni magunkat: távolságot tartunk a többiektől, de egyúttal eltávolodunk Istentől is. Ha pedig Istenre úgy gondolunk, mint valami távoli mozdulatlan mozgatóra, egy közönyös mindenhatóra, ez a kép természetszerűleg taszítani fog minket. Isten azonban nem távoli, nem mozdulatlan, nem irgalmatlan (és még csak nem is unalmas, ahogy sokan gondolják): olyan valaki, aki annyira szeret minket, hogy közöttünk lakott, velünk örült és szomorkodott, és legvégül odaadta az életét értünk. Jézus Krisztus tisztában van sebzettségünkkel: ő a betegekhez és a bűnösökhöz is jött, mert tudja, hogy egy irgalmas orvosra van szükségünk, aki egyben az igaz barátunk is. Ő folyton felénk fordul, nem nekünk kell az első lépést megtennünk, de ha gyógyulni szeretnénk, meg kell tanulnunk odaengednünk őt, ahová még nekünk is nehezünkre esik bepillantani. Önismeret és istenismeret így kéz a kézben járnak: Isten segítségével szembenézek önmagammal, és megismerem egyúttal azt is, aki teremtett. Az önvizsgálat hiányokat és hibákat tár fel, kényelmetlen lehet és még munkával is jár, de enélkül nem tudunk növekedni a szeretetben.

A szeretetről alkotott fogalmunk is elszakadt a valóságtól: a ma embere úgy véli, a szeretetnek valami kellemes érzésnek kell lennie, a szeretet nem lehet fájdalmas. Jézus Krisztus kereszthalála nem fér bele a modern szeretet-fogalomba, pedig ez a kegyetlen és fájdalmas esemény volt a szeretet legfőbb példája. A szeretet

egy értelmi és akarati döntés Isten és az Istenből fakadó élet mellett. Ha a kényelmet tartjuk szem előtt és kerüljük a nehézségeket, fájdalmakat, akkor nem leszünk képesek megtanulni igazán szeretni.

Összeárva az Eucharishtiával

„A karantén alatt volt lehetőségem megújítani a Mária-tiszteletemet, és időt szakítani a távoli barátokra, a modern technika vívmányainak köszönhetően.”

Nagy Ferenc

„A karanténban eltöltött idő alatt megtanultam kevésbé elvesztegetni értékes időmet, gyakorolhattam a türelmet, és még inkább jelen tudtam lenni a közösségben, az imádságban. Ha majd visszatekintek a jól ismert COVID-19 nevezetű vírussal kapcsolatos történésekre, számomra egy gyümölcsöző időszak fog eszembe jutni, amikor újra elindíthattam életemet egy magabiztosabb, örömtelibb irányba.”

Szabó Gábor

„Az Eucharishtiában való részesülés kegyelem volt és Isten ajándéka. Azoknak, akik nem részesülhettek csupán a lelki áldozás kegyelmeiben, azoknak közvetítéseink jelentették a kegyelmet és Isten ajándékát. Láthatatlan lelki kötődés alakult ki a kispapok és minden minket hallgató és néző között.”

Szedmák Zoltán

„Szomorú voltam, hogy elmarad az idei budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, de most már még jobban látom, hogy az Eucharisztia megünneplése valóban keresztény életünk és az egyház életének egyik legfontosabb forrása.”

Dr. Dolhai Lajos, rektor

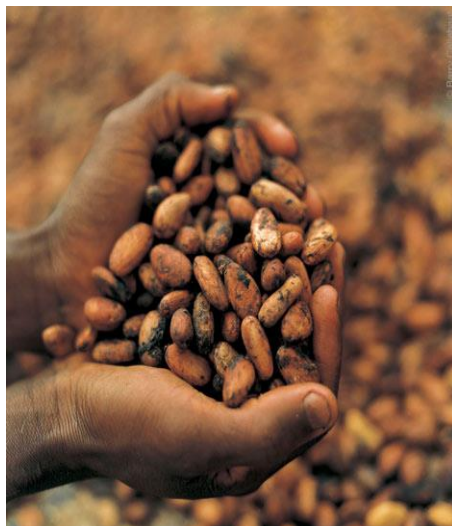
Méltányosság a kereskedelemben

Dr. Czapkó Mihály prefektus

„*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele*”. (Mt 5,6) A Hegyi Beszédet hallgató tömegeből sokan érezhették, hogy Jézus mondanivalója nekik szól, és ő be fogja teljesíteni a szívükben megjelent vágyat. Az örömhír ereje átformálhatja a társadalmunkat, ebben a folyamatban Isten az ember közreműködésére számít. Megrendítő ez a felénk kinyilvánított bizalom, hogy a szegényeken és az elesetteken segítsünk, akik mindig jelen lesznek a társadalmunkban (vö. Mt 26,11). Megdöbbentő, hogy minden jó és sok gyümölcsöt termő kezdeményezés ellenére Jézus szavai még ennyi idő eltelte után is érvényesek.

Napjainkban a szolidaritás újabb és újabb formái jelennek meg, amelyek rámutatnak arra, hogy nem elég csupán helyi szinten cselekedni, hanem világméretű összefogásra van szükségünk. A felebaráti szeretet és felelősségvállalás egyik jeles formája a méltányos kereskedelem gondolata (*fairtrade*), amely már hazánkban is megjelent és a vásárlási szokások alapján évről-évre növekedő tendenciát mutat. Hogyan érvényesül a gyakorlatban? Hogyan befolyásolja vásárlási szokásainkat?

Az árucikkek kiválasztását számos indok befolyásolhatja. Van, aki a legolcsóbb terméket keresi és nem tud, vagy nem akar azzal foglalkozni, hogy az áru honnan származik és milyen minőségi besorolása van. Van, aki ismert és bevált márkák termékeihez szokott, amelyeket akkor is megvásárol, ha azokhoz csak drágábban juthat hozzá. Van aki a termékeket a társadalomban elfoglalt pozíciója alapján válogatja meg, avagy éppen azok megszerzése folytán remél megbecsülést és felemelkedést. Ezekben közös, hogy a fogyasztó szempontjai érvényesülnek.

Ebből indul ki az értékesítő is, hiszen érdeke, hogy terméke eladásához megfelelő és biztos felvevőpiacot találjon, viszont nem alapvető érdeke, hogy ezen az üzleten mindenki meggazdagodjon. Így a munkások számos esetben megalázó bérezést kapnak, amellyel családjuk számára igen nehezen tudják megteremteni az emberhez méltó életfeltételeket. Példaképpen a banán kilogrammonkénti árából csupán 4% jut a munkásoknak, a fennmaradó részen pedig a tulajdonosok és a kereskedők osztoznak, de az árba már beleépítették a szállítási költségeket és a vámbevételeket is.

A fairtrade mozgalom által felügyelt termelési és értékesítési folyamat alapvetően mezőgazdasági termékekre irányul, mint a kávé, a kakaó, a tea, a banán, a méz, a virágok vagy a gyapjú. A méltányos kereskedelemben résztvevők az általános világszertei áráktól függetlenül olyan egyedi árban állapodnak meg, amely ténylegesen kifejezi az előállítók anyagi ráfordításait. Az árak kialakításában figyelembe veszik a gazdasági, a szociális és az ökológiai körülményeket is. A fogyasztó a csomagoláson elhelyezett embléma alapján tudja kiválasztani a fairtrade terméket.

Természetesen ezek jellemzően drágábbak, mint vetélytársaik, de erkölcsi szempontból is érezhető értékpluszt hordoznak, hiszen a magasabb árért cserébe a termelőnek komoly elvárásoknak kell megfelelnie: meg kell teremteni az egészséges és biztonságos munkakörnyezetet, csökkenteni kell a vegyszereknek való kitétséget, elő kell segíteni a szakszervezetek működését, tiszteletben kell tartani az egyesüléshez való jogot, maximum 48 óras

munkahetet lehet engedélyezni és nem lehet fizikai fenyítést alkalmazni. A fairtrade szemléletmódja nagyon sokat tett azért, hogy csökkenhessen a mezőgazdasági termeléshez kapcsolódó erdőirtás mértéke, vagy a sok országban jelenlévő gyermekmunka. *Világszerte több mint 1,6 millió termelő és munkás, 75 országban 1.600 termelői szervezet része a fairtrade-hálózatának.* Több mint 30.000 különböző minősített termék érhető el világszerte 150 országban.

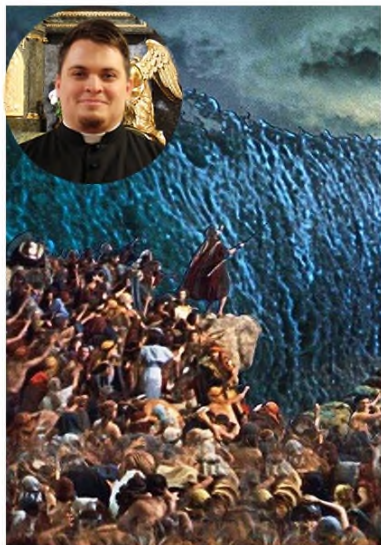

A fairtrade mozgalom egyike azoknak a lehetőségeknek, amelyek az Egyház társadalmi tanítását gyakorlatba ültetik. Ez a tanítás arra is felhívja a figyelmet, hogy meg kell találnunk azokat a lehetőségeket, amelyek segítségével az evangélium felszabadító szavát elültethetjük a termelés, a munka, a pénzügyek, a kereskedelem, a politika, a jog és a kultúra folyamataiba. Rá kell mutatnunk, hogy az igazi szolidaritás nem vonatkozhat csupán az alamizsnára, hanem kifejezi azt a szilárd és tartós elhatározást, amellyel a közjóért fáradozunk, külön-külön és együttesen mindenki javáért, mert mindannyian felelősek vagyunk egymásért.

Dr. Czapkó Mihály
prefektus

Isten helyett húsos fazekak?

Tatár Bálint III. évfolyam

Isten a történelem során folyamatosan szól hozzánk. Próbálja értésünkre adni, hogy a sok út közül, melyekkel egy-egy útkeresztvezetőben találkozunk, melyiken érdemes járni, amely boldogságunk beteljesedéséhez vezet el bennünket. Ha fáradságot nem ismerve szívünkbe írjuk a számunkra kijelentett szavakat, akkor Istennek tetsző, valódi, értékes ajándékokra találhatunk, és megszülethetnek mindannyiunkban a nemes cselekedetekre ösztönző erények. Azonban azt is látnunk kell, hogyha szabad akaratunkra hivatkozva az isteni parancsokat megtagadjuk, sikamlóssá válik a talaj lábaink alatt. Életünk céltalanná, üressé, félelmetessé válik. Számos ilyen eseményről olvashatunk katolikus újságokban, portálokon.

Szentírást tanulmányozva láthatjuk, hogy Isten számtalan alkalommal megmutatkozott a zsidóság történelmében, hogy nagy dolgokat cselekedjen a választott népével. Mindaddig, amíg az Isten által rendeltekre figyeltek és vágyakoztak, amíg az ő parancsait követték, jól alakult életük. Amint levették tekintetüket a szent sátorról, a mennyeiről, és földi vágyakkal telítették szívüket, Istent elhagyva a mulandó felé néztek, mindig történt valami, ami jelezte, hogy elhagyták az üdvösség felé vezető ösvényt. Bár Isten útjai, amelyeken járnunk kellene, nehezebbeknek látszanak az első benyomást követően, szemünk elől akkor sem tűnhetnek el.

Isten nem enged elernyedni minket, hanem kegyelmei által a kijelölt úton vezet, mert tudja, hogy amire éppen aktuálisan vágyunk, az mérhetetlenül kisebb, mint amelyekkel Ő akar megajándékozni bennünket.

A választott nép fiai is sokszor a könnyebbre és kényelmesebbre áhítoztak Isten rendelkezései helyett. Ezt látjuk, mikor Mózes kivezette népét, és már az első nehézség után azonnal a húsos fazekak mellé vágytak vissza. Ezért viselniük kellett a következményeket. (vö. *Kiv 16,3*) Jó ellenpélda erre Ábrám, aki a szövetségekötés után az Ábrahám nevet kapta. (A névváltoztatással együtt küldetéssel is megbízta Isten a választottját.) Ő bátran ráhagyatkozott Istenre, bátran felállt a húsos fazék mellől. **Készséges engedelmissége és egész életét betöltő hite mozgatta őt.** (vö. *Ter 13,1-18*) Nem vágyott másra csak arra, hogy Isten akaratát teljesítse, amiért az Úr megjutalmazta őt.

Persze ez nem mindig megy így! Sokszor látjuk, hogy a rossz tettek következmények nélkül maradnak, a jó cselekedetek pedig jutalom nélkül. Valóban így van ez? Csak mert azonnal nem látjuk és tapasztaljuk, valóban nincs meg a rossz és a jó eredménye életünkben? Vajon Isten nem adja meg ezeket a dolgokat?

Jézus azt mondta: „*Én úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék.*” (*Lk 22, 27c*) Ha tehát Ő, aki a Szentháromság második isteni személye, szolgának mondja magát, mennyivel inkább nekünk is azzá kell válnunk, mondván: „*Mi csak haszontalan szolgák vagyunk*”, nem várva ezért semmi jutalmat.

Biznunk kell a Mennyei Atya jóságában. El kell hinnünk, hogy ő jót akar mindannyiunknak. Kérjük tehát a Szentlélek Úristentől a bölcsesség kegyelmét, s az engedelmisséget, hogy türelemmel és gyermeki lelkülettel legyünk képesek befogadni helytől és időtől függetlenül az Ő ajándékait. Isten megadja mindazt, amire mi vágyva vágyakozunk, ha az a saját üdvösségünkhöz szükséges, csak ne mi akarjuk eldönteni, hogy mikor. Isten minden mozdulatával szerette és szolgálta választott népét. Hagyatkozzunk Rá mi is, mint ahogy Ábrahám, Mózes, Szűz Mária, és Szent Pio atya is tette! Az Úr vágyait tegyük saját szívünknek vágyaivá, az Ő parancsait véssük eszünkbe, mert bízhatunk benne, hogy olyan útra vezérel, melynek végső jutalma az üdvösség.

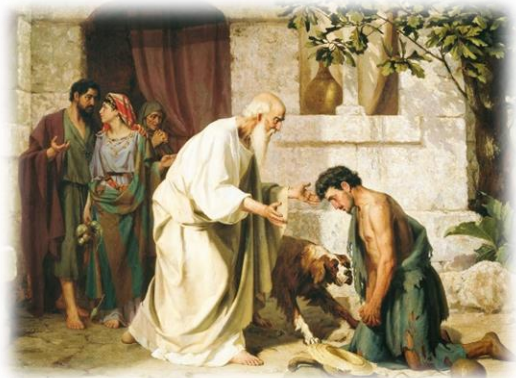

Te vagy, aki...

Csajbók Gábor I. évfolyam

Mindennapi életünk során különböző vágyakkal találkozhatunk. Vannak természetes vágyaink, mint például az éhség, a szomjúság, a szeretet utáni vágy. Ezen vágyaink rámutatnak arra, hogy van valami, ami kielégítheti, vagy legalábbis enyhítheti őket, hiszen éhségünket kielégíti az étel, szomjúságunkat az ital, szeretet utáni vágyunkat a barátság. Észrevehetjük azonban, hogy van a szívünkben egy olyan vágyakozás, amely mindig a többre, mindig a jobbra irányul. Mindig el tudunk képzelni egy jobb helyzetet, egy jobb érzést, egy tökéletesebb valóságot és úgy gondoljuk, hogy ha azt elérjük, akkor szívünk megelégedhet és megnyugodhat; ám amikor eljutunk arra a kívánt állapotra, amely után vágyakoztunk, például elérünk egy célt, amely már régóta szemünk előtt lebegett, vagy sikerül valamire szert tennünk, ami után már esetleg régóta óhajtoztunk, rádöbbenünk, hogy szívünk nem nyugszik meg, nem elégszik meg teljesen, hanem ismét keres valamit, ami után sóvároghat.

Másik jó példa vágyakozásunkra az örök élet utáni sóvárgás. Az ember nem tud mit kezdeni halandóságával; szorong, ha arra gondol, hogy egyszer itt kell hagynia ezt az életet. Mi lenne egyértelműbb és természetesebb, mint az, hogy az ember megszületik, él és meghal? Az állatvilágban nem figyelhető meg ez a félelem, hanem teljesen természetesnek tűnik, hogy elpusztulnak. Az ember viszont nem tud belenyugodni halandóságába, szinte abszurdumnak éli meg, hogy neki is meg kell halnia. Megállapításunkat – vagyis, hogy minden vágyunk rámutat valami létezőre, tehát természetes vágyaink mindig valós dologra mutatnak, és a tapasztalat, hogy életünk során a teljesség, a tökéletesség, az örök után vágyakozunk - összevetve, arra a következtetésre juthatunk, hogy a bennünk lévő vágnak a tökéletes, a teljes, az örök felé – megfelelő valami a valóságban is, vagyis

létezik valami, ami tökéletes, ami teljes, ami örök. Itt meg kell jegyeznünk, hogy vannak olyan vágyaink, amelyek nem valós létezőkre vonatkoznak, ám ezek nem természetes, általános, egyetemes vágyai az embernek, mint például a szeretet utáni vágy, amely minden embert kivétel nélkül jellemez.

Így eljutva a Tökéleteshez, Teljeshez, Örökhöz, a Szeretethez – vagyis Istenhez, – rá kell jönnünk, hogy csak Ő elégítheti ki szívünk vágyait. Törekedhetünk bármilyen nagy és magasztos dologra, szívünk csak benne nyugodhat meg, hiszen ezt az úrt, ezt a vágyakozást Isten azért rakta az emberbe, hogy Ő utána kutathasson életében és végül el is juthasson hozzá. Oda kell hát figyelni arra, hogy emberi törekvéseink mögött megláthassuk azt, aki minket teremtett, aki után lelkünk vonzódik, különben könnyen beleeshetünk abba a csapdába, hogy látszólag mindent elértünk az életben. Felépítettünk egy biztos egzisztenciát, azzal foglalkozunk, amit szeretünk, látszólag helyén van az életünk, bensőnkben azonban mégis nagy úr tátong és nem találjuk értelmét semmilyen földi dolognak. Sok híres és sikeres ember megélte ezt, amikor bár a világ tetejére került, mégis élete elcsúszott, hiszen fájdalomában az alkoholhoz, drogokhoz nyúlt és sajnálatos módon sokan közülük már csak az öngyilkosságban találtak megoldást arra, hogy szenvedéseiknek véget vessenek. Érdemes tehát földi életünkben azt az Istent követni, aki örök, teljes és tökéletes szeretettel szeret minket és meghívott arra, hogy vele éljünk minden nap. Ő az, aki nélkül üressé válik létünk, és aki nélkül lelkünk soha nem nyugodhat meg.

„Te vagy, aki fölindítasz, hogy gyönyörködjünk abban, ha Téged dicsérünk, mivel megalkottál minket Önmagadra, és nyugtalan a szívünk amíg el nem nyugszik Benned.”

Szent Ágoston

Cikkem inspirációját az Istent keresem Youtube csatorna: *A vágy. Istent keresem* című videója adta.

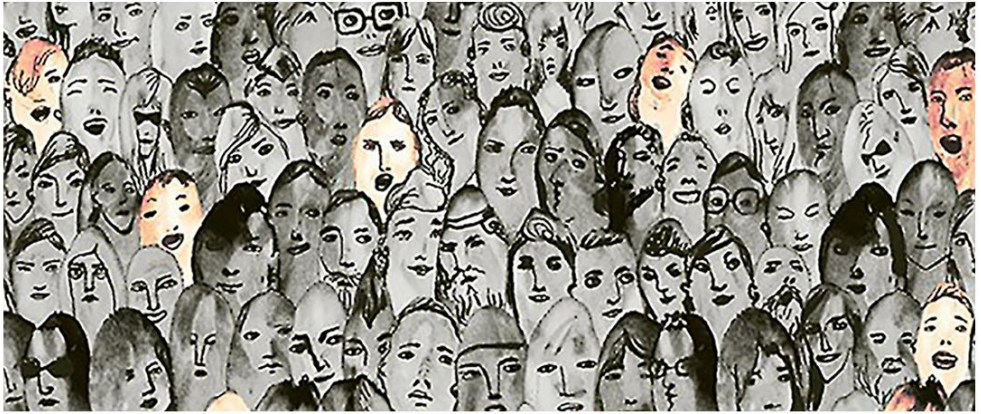

Mihályi Mátvás III. évfolyam

Nem vagyunk egyformák. E cikksorozat abban akar segíteni, hogy megértsük, mit, miért tesznek embertársaink, szereteteink és mi magunk is, ezért mielőtt valakit a fejünkben létező sematikus képek egyikébe illeszteni, elengedhetetlen, hogy kellő időt fordítsunk a velünk kapcsolatba kerülő egyén személyiségének, habitusának megismerésére.

A különböző személyiségelméletek igyekeznek az embereket többféle típusba sorolni. A pszichológia terén maradandót alkotó Karl Jung szerint négy típust különböztetünk meg, két csoportra osztva. Vannak az *extrovertáltak*, azaz a kifelé forduló személyiségek, mint a szangvinikus és a kolerikus, akik energikusak, aktívak, tevékenyek. A másik csoportba pedig az *introvertáltak*, azaz a befelé fordulókat tartoznak, mint a melankolikus és a flegmatikus, akik elmélkedők, gondolkodók, elemzők. Azt azonban le kell szögezni, hogy akár még aprólékosabban is fel lehetne osztani csoportokra az emberi személyiség típusait, valamint tudni kell arról, hogy egy emberben mindegyik kategóriára jellemző tulajdonságjegyek megtalálhatóak és nincs olyan sem, hogy valakire 100%-ban csak egy személyiségtypus ismérvei illenének. Ez alapján állapíthatjuk meg egy emberről azt, hogy melyikbe tartozik, és hogy milyen személyiségi jegyek érvényesülnek benne a leginkább.

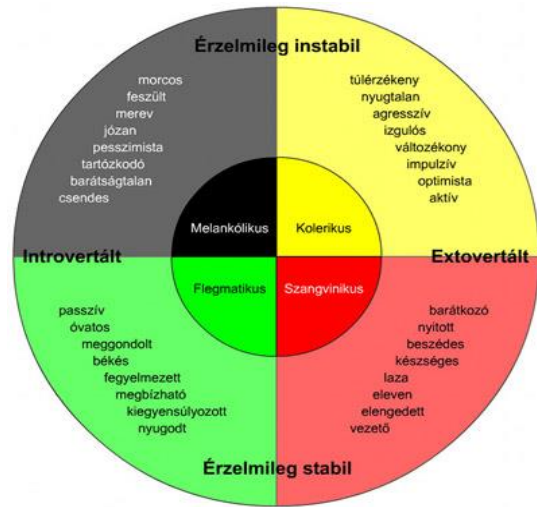
Az interneten már számos tesztet találhatunk erre vonatkozóan, így ennek az olvasó is könnyedén, pár kattintással utána járhat. Ebben az írásban arról olvashatnak, hogy mi jellemző azokra az emberekre, akikben a leginkább a melankolikusokra jellemző jegyek dominálnak. Azért velük kezdjük, mert náluk az érzelmek dominálnak, így igen nehéz felismernünk, megismernünk őket és értékítéletek nélkül közeledni feléjük.

E típus a szangvinikus ellentéte, nyitottság helyett magába forduló egyén. Gondolatai maga körül forognak, és emiatt sokat szenved. Ritkán elégedett, csalódottság jellemzi. Pesszimista, így igen nehezen veszi magát rá bármilyen cselekedetre. Másokkal szemben gyanakvó, lekicsinylő, könnyen ítélkező, mert a gondolataiban már felállított egy ideált, melytől nem szívesen tér el, vagy írja azt felül. Állandóan a tökéleteset keresi, ám gyanakvóan tekint az új dolgokra. Érdekes, hogy a jelen sem nagyon érdekli. Saját álmvilágot kreál magának, amelyből nem könnyen szabadul. A jövőt illetően légvárac építéséig jut csak el. Különösen odafigyel arra, hogy kívülről jövő hatások közül mit enged be.

Azokat a tapasztalatokat őrzi meg, amelyek rá vonatkoznak. A sértéseket nehezen bocsátja meg, a kompromisszumokat sem kedveli. Az állandó önvizsgálat megbénítja, amely miatt könnyen lelki beteggé és hipochonderré válhat. Túlérzékeny, gondjait nem szívesen mondja ki. Sértődékeny is, a sérelmeket képes igen sokáig hordozni, nehezen bocsát meg másoknak.

Lebecsültnek érzi magát, ezért nem is nagyon kezdeményező. Büszke és lenéző, tudatos maga megvédésében. Azt hiszi valamilyen nagy, magasztos dologra hivatott. Szerelmi életét a bizonytalanság jellemzi, mindig a tökéleteset keresi. Társaságát csendes, visszahúzódo jelleme miatt nehéz elviselni. Gyakorlati-atlansága miatt, vezetői feladatok ellátásával kockázatos megbízni. Ráadásul nem a határozottságukról híresek, mint ahogy a döntéshozatal sem a kimondott erősségük.

Azonban számos jó tulajdonsággal is rendelkezik. Rendkívül kifinomult, mély érzésű és alapos. Ami igazán érdekli, azzal lelkiismeretesen foglalkozik. Jól ismeri határait. Az intellektuális kihívásokat kedveli. Hűséges, és megbízható, mindig lehet rá számítani. Amit elkezd, azt be is fejezi. Felesleges barátságokat nem köt, viszont meglévő kapcsolatait gondosan ápolja. Többet és mélyebben érez, mint amit kifejezni képes. Ígéreteit megtartja, a túlzó, meggondolatlan beszéd pedig nem kedveli. Öltözetében az extravagáns dolgokat kerüli. Jó társ és partner.

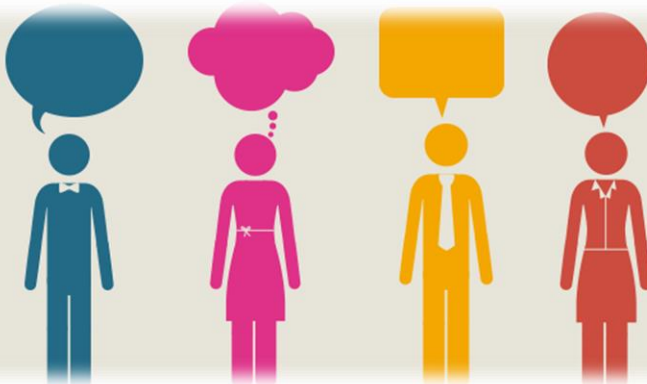
Végezetül szót érdemel az, hogy egy katolikus közösségben mire kell egy melankolikus személyiségnek odafigyelni, illetve a közösség tagjainak vele kapcsolatban mit érdemes tudni, továbbá mi az, ami a lelki vezetéssel foglalkozóknak hasznos információ lehet.

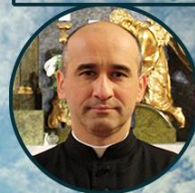
A melankolikusok könnyen befolyásolhatók, így ha jól érvelünk, könnyen közösségi munkára lehet őket fogni. Az egyik ilyen út lehet, az emlékeken keresztül való megszólítás, ám arra fel kell készülni, hogy kritikáit a közös tevékenység ideje alatt nem fogja véka alá rejtteni. Ha már hívó, akkor általában Istennel szoros kapcsolatban van és nem igazán él kicsapongó életet.

Ha megtérése még nem erőteljes, akkor határozatlan marad. Komorabb természetől fogva önvizsgálata és a bűnbánata is mélyebb.

Hálát és örömet ritkábban érez. Nem közvetlen, ám hibáiból fakadóan, könnyen elfogad másokat. Bűneit sokszor gondolatban követi el és nem fizikailag. Igehirdetőként a közvetlenség nem tartozik az erényeihez, ellenben nagyon mély tartalmú beszédekkel képes tartani. Baráti köre kisszámú, de azokhoz nagyon hűséges, így az egyházi közösségben is a már meglévő barátai képesek megtartani őt. Következetes és megnyerő. Amit mond arra érdemes figyelni.

Papp Attila III. évfolyam

Kudarc volt?

A Krisztus-esemény minden, a Föld nevű bolygó porát taposó embernek üzenet. Nincs olyan személy, aki semleges álláspontot képviselhetne ezzel kapcsolatosan. A megváltozott értékrend és gondolkodásmód, mint fátyol lebeg a történesek előtt, mely megakadályoz abban, hogy örömhírként tekintsünk rá. Számos szenvedést és keserű pillanatot tartalmaz, amely arra a téves következtetésre enged jutni, amit sokan hezitálás nélkül kimondanak: *„Jézus sorsa borzalmas kudarc volt.”* Igazat adhatunk nekik?

A végtelen és kifejezhetetlen Isten emberré lett, így mindenütt, ahol valami emberi történik, ott az isteni is jelen van. Ő Istenünk és testvérünk, *„aki nem törte ketté a meghajlott nádszálat és nem oltotta ki a pislákoló mécsbelet”* (vö. Iz 42,3). Isten, Fia által belépett az emberiség történelmébe, de nem azért, mert rászorulna teremtményeinek hódolatára és dicséretére. Tekintélyén akkor sem esne csorba, ha mindenki ellene fordulna. Az Ige küldetése, hogy leoldja az ösbűn láncait, melynek fogságából önerőnkől nem vagyunk képesek szabadulni, és hogy részesítsen bennünket a Szentháromság boldog életében. *„Szolgai alakot öltött, kiüresítette önmagát, olyan lett, mint mi”* (vö. Fil 2,6). Ám azok, akikért jött nem ismerték fel az ő felfoghatatlan gazdagságát. Aki test szerint közülünk származik, *„bünné lett”* (vö. 2Kor 5,21), hogy elítélje azt. A közönyt, az elembertelenedést, a könyörtelenséget, az igazságtalanságot, a szeretetlenséget. Akiket az akkori kor vezetői és egészséges emberei kerültek, ő a keblére ölelte. *„Mentes volt a rendetlen kívánságoztól, a kívülről és belülről fakadó kísértések-*

től” (vö. KEK, 538-540), ezért számára a bűn sértő, hiszen távol van az áteredő-, minden személyes bűntől és a bűnre való hajlamtól is.

Tertullianus így fogalmaz:

„Egyedül Isten van bűn nélkül, az emberek közül pedig Krisztus, mert ő Isten.”

Azonban a szeplőtelen élet hamar kikezdetté vált. Magabiztos tanítását, bűnös emberekhez való hozzáállását, az Istentől való származásának állítását sokan nem hagyták szó nélkül. *„Egy nyomorúságos vád miatt kellett szenvednie és pusztulnia.”*

Jézus, aki feltételek nélkül szolgálja Atyja akaratát

Jézus arcvonásainak kibontásához, Izajás próféta negyedik *„Ebed Jahve”* éneke (vö. Iz 52,13-53,12) a megfelelő kiindulópont és ösvény, mely mentén haladva a küldött az őt követőket szeretettel, önként, örömmel vezeti el a küldőhöz. E szolga, mint gyökér érkezik a szomjas földből és észrevétlenül növekszik. Kinézetre olyan, mint bárki más, mégis fáradhatatlanul dolgozik a törvény beteljesítésén. Megvetettsége ellenére az emberek általa i olyan dolgokban részesednek, amelyekben még soha. Isten országának kapuja megnyílik szavára, és azok, akik engedelmesen, hűségesen teljesítették a tanításaiban elhangzott útmutatásokat, részesei lehetnek a Szentháromság dicsőséges

Forrás: Wikipédia

életének. Jósága ellenére kiveti magából a közösség, „*utolsóvá lesz az emberek között, a fájdalmak férjévé válik, akit bizony nem becsültek sokra. A mi bűneinkért átszúrták, a mi gonoszágainkért összetörték. Kitépték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották*” (vö. Iz, 53,2-5).

A Végtelenül Nagy kicsi lett. A tiszta és igaz szív azonban nem tud nyugodni, ezért az Istenhez kiált: Miért ő, hiszen Isten összes szolgája közül ő az, aki a legsúlyosabb terheket hordozta, és szolgálói közül egyedül ő volt olyan, amilyennek, Isten szolgáinak igazából lenniük kellene? Ám Isten nem tesz semmit. Szolgája marad úgy, ahogyan meghívta, megveretett és elhagyatott, mert neki így volt rá szüksége.

Kimondva, kimondatlanul sokan szemére vetik: Miért vagy te olyan más, miért teszed ezt velünk? Ő azonban átlépve ezeket, tovább halad az Atya által kijelölt ösvényen. Amíg őt megítélik, ő senki felett nem ítélkezik. Amerre jár, tanít és csodákat tesz. Isten országának kapuit egyre szélesebbre tárja.

A kereszten mindenkinek megbocsátott és a jobb lator személyében mindenkinek reményt adott. Még Karióti Júdást is az elárulás pillanatában barátjának nevezi. Az elfogatásakor mindenki magára hagyta, így még az apostoloknak sincs joguk arra, hogy Júdás fölé helyezték magukat. Az Olajfák hegyén szavaival: „*Ma éjszaka mindannyian megbotránkoztok bennem.*” (vö. Mk 14.27), ösztöri a vele tartó Pétert, Jánost és Jakabot, akik a színeváltozás után, most a lélekben összetört Mestert látják és hallgatják. Pünkösdkor azonban, a Szentlélek kiáradása által ismét erőre kapnak.

A Fiú eljövételével, minden embert megajándékozott közelségével, egy lett velünk. Leereszkedett az emberi lét szomorúságának a mélyére. A magányosok, betegek oldalára állt, akiknek már nincs reményük, ám a szenvedés fátylát feltárva láthatóvá és nyilvánvalóvá tette, mi jár azoknak, akik őt hallgatják, akik benne élnek, akik őt feltételek nélkül követik. E világnak egyszer vége lesz, de az, amelyben Ő részesíteni akar bennünket, nem múlik el soha. A halál fullánkja behatolt Jézus Szívébe, ám a tövis nem a megszúrttal, hanem a cselekedetet végrehajtóval, a sötétség fejedelmével végzett. Jézus sorsának e kudarca, így vált az emberiség örök dicsőségének forrásává, mely győzelmet minden áldott nap jelenvalóvá tesz az egyetemes Egyház, az Eukarisztia ünneplésével, „*hálát adva Istennek kimondhatatlan ajándékáért*” (vö. 2Kor 9,15).

„Ó, szent keresztnek drága ajándéka! Ó, dicső kereszt, mily nagy az ékesége! Nincs rajta együtt a jó és a rossz, mint az Éden fáján, hanem mindenestől szép és pompás, látásra és ízlésre egyaránt. Ez a fa már nem halált, hanem életet szül. Világít, nem homályosít; bevezet az Édenbe, és nem rekeszt ki onnan. Ez az a fa, amelyre mint valami diadalmi kocsi szállt fel Krisztus, és legyőzte a sátánt, a halál urát, és kiszabadította az emberi nemet a zsarnok rabszolgaságból.

Ez az a fa, amelyen a mi Urunk, mint legyőzhetetlen harcos, a küzdelemben kezén-lábán és isteni oldalán megsebesült, és így gyógyította meg gonosz-tetteink sebeit, azaz a veszedelmes sátán által megrontott emberi természetünket. Hajdan a fa miatt veszünk el, most a fa által kaptuk vissza az életet. Igazán új és rendkívüli csere! Halál helyett életet, romlandóság helyett romolhatatlanságot, gyalázat helyett dicsőséget ad.”

Részlet Sztuditész Szent Theodorosz szónoklataiból

Összezárvá az Eucharisztiaival

„Köszönöm,
hogy közösségben lehettem Jézussal és a kispapokkal.”

Máté Péter

„Számomra az a vírus-időszak pozitív hozadéka,
hogy amit csak tudunk az önkéntes karanténunk keretei között
megteszünk a veszély mihamarabbi elmúlásáért:
naponta mindig ugyanabban az időpontban
közösen imádkozunk ezért.”

Kerekes Gábor

„Számomra nem volt megterhelő ez az időszak,
hanem mondhatnám inkább
az engedelmesség egyfajta próbája,
Isten és az előjárók felé.”

Csibi Levente

„Számomra a karanténban töltött idő azért volt gyümölcsöző,
mert nem kellett sehova rohannom.

Többet, nyugodtabban és elmélyültebben tudtam imádkozni.

A másik nagy élmény,

hogy több időt tudtam együtt tölteni

a kispapokkal és előjáró társaimmal.

Bennük, a „legkisebbekben” is fölsímmerni Krisztust
az örömeikben és a feszültebb pillanatokban is.”

Buda Péter, rektor

Amikor Isten elindított

Papp Attila III. évfolyam

Egyszerre özvegy, egy édesanya, egy nagymama, egy „pótanya”, akivel most életének egyik meghatározó eseményéről szeretnék beszélgetni, a szolgálatról, amely segített az élet által okozott sebek gyógyításában. Az ő neve, Borbála.

Hogyan született meg benned a vágy erre a szolgálatra?

Ez a szolgálatkészség úgy gondolom, minden emberben megtalálható, de az énközpontú világ nem engedi, hogy teljes mértékben, egészségesen kifejlődjön az emberben. Én nem teszek egyebet, csak hagyom, hogy növekedjen bennem a Szentlélek adományai által.

Hol és mikor léptél erre a szép útra?

Az első találkozásom az érdekek és elvárások nélküli szolgálattal, 2010-ben történt Gálospetriben, a Szent Ferenc Alapítvány Árvaházában. Az első fotó a gyermekekkel, amit az ott töltött napokról, éjszakáról szívemben őrzök; egy kérdés a picinyektől felém: „Kinek az ágyacskájában alszol?” Burkolt kérdés volt ez, hiszen valójában azt szeretnék volna mondani: „Aludj mellettem, kérlek!” Amit még őrzök a szívemben egy kép róluk, közöttük, egy hiányos végtagú kislánnyal.

Ez azonban csak egy kis csepp a pohárban, a kezdetek kezdete. Isten gondviselő szeretete számtalan módon megjelent az elmúlt években.

Megosztanál velünk egyet, ha nem túl személyes?

Természetesen, de ez nem velem történt meg, ám nagyon megérintett. Az én hitem még nem rengeti meg a Kádes-sivatagot. /nevetve mondja/
2015-ben történt, hogy egy dévai zarándoklatunk során Márta, a társunk, az alábbi történetet mesélte: „18 évesen világmegváltó gondolatokkal elindultam hegyi vadásznak. A vonaton hallottam Böjte Csaba atyáról, s úgy gondoltam,

hogy ezt a papot meg kell nézнем. Az első találkozás során a következő szavaim voltak atyához: „*Se szentfazék, se templomajtó nem vagyok, ha kellek így önkéntesnek oké, ha nem megyek tovább.*” Csöndesen egyet mosolygott Csaba atya – majd megtanulod. Az árvaházban egy idősebb vezetőnőhöz kerültem. Reggel nagyot nézek, hogy miért indítja el a gyerekeket egy negyed szelet kenyérrrel az iskolába? Mindezt szóvá is tettem, de a kedves vezetőnő nekikezdett sírni. *Márta nincs több kenyerünk!* Mire én – *Hogy lehetsz ennyire felelőtlen, hívd fel atyát, kérjél pénzt és menjünk vásárolni kenyeret.* Azt szokták mondani, segíts magadon és a jó Isten is megsegít. Még jobban neki kezdett Mária sírni. Csaba testvér nincs idehaza. Sírva kéri tőlem: „*Márta, gyere, mondjuk el az Úr imáját!*” Óh, ugyan menjél már! De legyen meg a te akaratod... mondjuk el, ha rajtad ez segít! Addig értünk el az imában, hogy mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, s cseng a kapucsengő. Kimegyünk, persze én loholok utána, mint egy pincsikutya, s közben mondom a magamét. Mondom az én igazamat. Kinyitja az ajtót. Előttünk egy fekete öltözötű, fekete napszemüveges úriember. Máriának a kezébe nyom egy borítékot. Tessék, 600 német márka, használjátok, amire szükséges, tudjátok ti, mi az, ami hiányzik, s ezzel úgy sarkon fordult, hogy még a kocsni rendszámát sem tudtuk feljegyezni. Hát persze, hogy elfelejtettük megköszönni. Én azért, mert tátott szájjal maradtam..., egyébként nagyon sokat tudok beszélni, de akkor, ott szó nélkül maradtam. Mária kész volt! Kellett 10 perc, amíg felocsúdtam, aztán kezdtem szurkálódni: „*Akkor most menjél, vásárolj kenyeret.*”

Ennyi a szép és tanulságos történet. Ez volt számomra a tapasztalati kereszténység. E naptól fogva, ezekkel az emlékekkel átitatva imádkozom az Úr imáját. Megszólított engem az Isten és elindított egy úton, amelyen nem én akartam menni, hiszen korábban gondolni sem mertem, hogy így megfertőzhet akaratával. Tudom, ez nem az én akaratom. Isten elképzelései sokkal nagyobbak, mint a sajátjaink. Sorsfordító volt számomra az első találkozás a kicsi gyermekekkel, majd azt követően a beszélgetésünk Mártával.

Ennek hatására döntöttem el, hogy az akkor oly fájdalmas szeretetből való szenvedésekkel átitatott életembe beengedem, e piciny szolgáló hivatást. Isten ezzel akart mutatni nekem valami újat.

Köszönöm Uram, hogy építettél bennem valamit, ami Te vagy! Ettől kezdve a következő idézet óriási értékűvé vált életemben. „A mögötted hagyott út már nem javítható, de az előtted álló igen!”

E történet egy teljesen más világot tár fel előttünk, amiről azt gondoljuk, csak a filmekben létezik, vagy egy másik kontinensen.

Sajnos ez nem így van. Ki kell nyitnunk szemeinket, ahogyan Krisztus is bátran megtette, és nem ment el cselekedetek nélkül a szegények, árvák, betegek és bűnösök mellett. Az Igaz napjainkban, itt Gálospetriben is megmutatja hatalmát, a szeretetét nem csak birtokló, hanem továbbadó személyek áldozatos munkája által.

Valóban ilyen nehéz körülmények között élnek mindennapjaikat a gyerekek és a segítők?

A gyermekek, hogy hová szülessenek, nem mi döntjük el. Nagyon sok fájdalmas élettörténettel találkoztam, mely tőlem mindig a hatalmas hálát kívánt az Isten felé a saját és családom életét illetően. Egyes gyermekeknek nem adatik meg, a legalapvetőbb szükséglet sem, mint például az ágyban alvás, a megfelelő étkezés, a tanulás. Csodálatos dolog megtapasztalni a Szent Ferenc Alapítvány munkáját. Ezek a gyermekek már jó helyen vannak, mindennap jól laknak, tanulhatnak. Ez hatalmas segítség! Talán amire szomjaznak, a szeretet. Megható pillanat nekünk minden találkozás, amikor örömmel a nyakunkba ugranak. Mintha az édesanyjuk lennének. Ma már minden iskolai szünidőt, vagy egy részét velünk töltheti 2-3 vagy akár 4 gyermek is.

Hogyan élik mindennapjaikat a Dévai Alapítvány szárnyai alatt nevelkedő gyerekek?

Reggel fél hétkor ébresztő, majd reggeli. 8 órakor kezdődik a tanítás, általában 2 óráig. Kettő órakor ebéd, majd 3 órától tanulás, 6 órától szabadfoglalkozás, focijézés. 7 órakor vacsora, aztán takarítás és rendrakás következik. Fürdés, vagy páratlan napokon lábmosás, aztán 10 órakor villanyoltás

Milyen álmaik lehetnek ilyen távol a szüleiktől?

Sokan kérik azt, hogy minden ember közel álljon a másikhoz, segítsék egymást, még azt is, aki nem olyan jó. Megtanulnak mindenért hálát adni, köszönetet mondani. Nem mindig a rögzített imával szólnak a Mennyei Atyához. Íme, az egyik így hangzott: „Ungabunga! Sikerüljön Atisnak a vizsga! Ungabunga! Köszönöm Istenem! Köszönöm Istenem!” Ez a kérés egyébként meghallgatásra talált és meghozta a gyümölcsét!

Vágyaik, vágyakozásaik?

Természetesen vannak. Tanulást követően többen szeretnének Magyarországra, vagy akár más országba költözni és ott dolgozni.

Záró gondolatként szeretnél még valamit megosztani az Olvasóinkkal?

Igen! Ministrálással kapcsolatos, amit Milán mesélt el. Arra már nem emlékszem, hogy vele történt e meg, vagy Csaba testvérrel, de ez nem is annyira lényeges. „Szolgálatom során, ha picit börtöltöttem a kehelybe – egy “hang” megszólalt: Mi van, sajnálsz? Ha pedig több vizet töltöttem – már fürödtem!”

Egy komolyabb Csaba testvértől:

„Ha van egy gyermek, aki azért sír, mert nincs, aki ölebe vegye, valahol csak van egy felnőtt, aki szeretettel a karjai közé zárja.”

Végezetül, Isten megerősített hitem által. Igen én boldog vagyok! Megtaláltam önmagam, és azt a környezetet, ahol mély a szeretet.

Jézus nem azt kérte, hogy megértsük a világot hanem, hogy szeressünk ott, ahol a legnagyobb szükség van ránk!

Ennyi és semmi több

E nap is a szokásosként indult. A konyhában, „a pirkadat kávéjának” kortyolgatása közben, gondolatban végig rohantam napi teendőimen. Munkahelyemre érkezte, a gyerekek már vártak. A közeli orvosi rendelőbe kellett őket kísérem vérvételre. Érkezésünk után a gyerekeket türelmes várakozásra intve, kimentem a szabadba, mert hirtelen melegség fogott el! Nem tulajdonítottam ennek nagy jelentőséget, hiszen néhány napja a kelleténél kevesebbet aludtam, és rendszertelenül is étkeztem! Sajnos a friss, „csípős” levegő sem segített.

Sötétség és hirtelen világosság. A mellettem elhaladó autók rémült arcú vezetőit láttam, és még ennél is különösebb az, hogy beléltam gondolataikba. Nem tudták eldönteni, hogy megálljanak és segítsenek, vagy tovább hajtsanak. Éreztem a látottakkal kapcsolatosan tanácstalanságukat és az ebből fakadó lelkiismeret-furdalásukat. Majd elkezdődött a lelkem utazása.

Látom saját testemet, amint arcom a járdát érinti, és azt gondolom: „*Hát ilyen semmi vagyok?*” Majd hátat fordítva e látványnak, testemet otthagya, elhagytam világunkat. Távolról megcsodálhattam gyönyörűséges bolygónkat. Mintha alagúthoz érkeznék. „Belépve”, leperegnek előttem életem vétkei. Minden filmkockánál, ahol hibát követtem el megállok, és érzem azokat a fájdalmakat, keserőségeket, amelyeket másoknak akár akarattal, akár akarat nélkül okoztam. Különös, de átérem azok fájdalmait és hallom azok gondolatait, akik

szenttanúi voltak ezeknek a történéseknek! A lelkem a szégyen tavában fuldoklik.

Közben egy fényes, rózsaszín és püspöklila színekben pompázó úton haladok előre, két oldalt lelkek jelenlétét érzem. Hogyan írhatnám ezt le? A szeretet, olyan erővel ér el hozzám, mintha az összes édesanya a világon egyszerre ölelné át gyermekét, csakhogy ebből az óriási szeretetből és kedvességből, egyes egyedül csak én részesedem! Különös, de mindeköz-

ben, mintha elhunyt rokonaim köszöntenének. A sorfalból áradó szeretet minősége közben megváltozik, mintha magasabb rendű lények, talán őrangyalok és védőszentek fogadnának.

Megállok egy nagyon fényes alak előtt, hogy megkérjem, segítsen, de ő azt mondja nekem: „*Nem segíthetek!*” Lelkem súgja: „*Ó Mária!*” Tovább haladva a szeretet mértéke leírhatatlan!

Egy fényes lélek előtt ismét megállok. Megszólítom őt: „*Szeretném látni az Istent!*” Ő azonban visszakérdez: „*Láthat-e Ő téged?*” Érzem a belőle áradó hatalmas szeretetet, nagyobb, mint, amit eddig valaha is tapasztaltam. Nagyon jó érzés a feltétel nélküli szeretet fürdőjében megmártózni. Érzem, hogy egy kicsi halandó vagyok, de nem szégyellem ezt. A nagy fényesség ismét szól: „*Túl korán jöttél!*” Leperegnek az életem elkövetkező eseményei, látom, hogy a koporsóm mellett a két lányom a fájdalomtól összetörve sír és zokog.

Lelkem visszaszáguld a földre. Az első pillanatokban bolyongok, nem találok a testem. Mikor meglátom magam a lépcsőn fejjel lefelé, csak a barna ballonkabát látszik, mely beterít engem és a lépcső nagy részét.

Először el sem fogadom magam. Ez lennék, ilyen vagyok? Hallom, hogy kiabálnak. Az orvosi rendelőben térek magamhoz, Ég az arcom. Az asszisztensek elmondják, hogy ez a hatalmas pofonok miatt van. Így akartak az eszméletlenség állapotából visszahozni. A doktornő a vizsgálat után közölte, hogy a rosszullétet, majd az ájulást a kimerültség okozta.

Az intézetünk főnővére jött értem. Egész nap úgy vigyáztak rám, mint egy hímes tojásra.

Találkozásom Jézussal, ennyi és semmi több. Sajnálom Kedves Olvasó, de semmilyen látványos, katasztrófa-, illetve akciófilmbe illő dologról nem számolhatok be. Amilyen egyszerűen érkezett hozzánk közel 2000 éve, olyan egyszerűen jelentem meg előtte eszméletvesztésemet követően, hogy mindennapom eseményeit mérlegre helyezze. Életem megváltozott. Próbálok jobban, keresztényhez méltón gondolkodni, szólni, cselekedni, hogy méltó legyek a krisztusi névre, mert minden embert, közöttük engem is, az Ő vére mosott tisztára.

Tisztelettel:
P. Melinda

Szabó Gábor IV. évfolyam

Örömhírt a fiataloknak

A mai zűrzavarosnak tűnő világunkban élve többször felmerülhet bennünk a kérdés: „Mit csinálnak ezek a mai fiatalok? Miért nem járnak templomba? Bezzeg a mi időnkben...” Valóban jogosak a kérdések, sőt muszáj ezeket feltennünk, de először is magunknak tegyük fel, hiszen az ebben rejlő válasz, illetve megoldáskeresés vezet rá bennünket a küldetésünkre: evangelizálni kell a fiatalokat. Ebben a cikkben éppen erről szeretnék írni, hogy mind fiatalokként, és mind „régebb óta fiatalokként”, hogyan tudunk bekapcsolódni ebbe a küldetésbe.

Imádság. Istennel való kapcsolat, hálaadás, imádat és kérés nélkül nem fakadnak gyümölcsök. Imádsággal kell megalapoznunk a fiatalok evangelizációját. Imádkoznunk kell értük, hiszen megannyi kísértés éri őket, megannyi küzdelem és szenvedés, melyből pusztá emberi erővel nincs menekvés.

„Kérjeteek és kaptok... Mert aki kér, az kap.” (Mt 7,7) – mondja Jézus. Jézus sem cselekedett imádság nélkül. Kérte az Atyát. Ez volt az első lépése és nem a cselekedet. Alapozzuk meg küldetésünket imádsággal és megkapjuk érte jutalmunkat.

„Nem akkor nygred el
jutalmad, ha
belékezdész valamibe,
hanem egygredül és
csak akkor, ha
kitartasz mellettg.”

Sienai Szent Katalin

Akarat. Ha elkezdjük az imádságot, az akarat már jelentkezik, amely cselekedeteinknél döntő szerepet játszik. Talán tehettem volna a cím végére egy felkiáltójelet, hogy még inkább hangsúlyozzam a küldetés fontosságát, de véleményem szerint, ha a közösségeinket tekintjük, inkább egy hatalmas kérdőjelnek kellene szerepelnie. Miért? Többször találkozunk akár magunkban, akár a közösségeinkben kérdezőkkel, mint inkább cselekvőkkel. Azzal nincs baj, hogy vannak, akik kérdeznek, mivel ez már maga a cselekvési folyamatnak a része, viszont itt megállni hiba, sőt egyenértékű küldetésünk megtagadásával. Ahány alkalommal megtagadjuk küldetéseinket, annyszor kötünk kompromisszumot a világgal, azzal a világgal, mely önmagában nem rossz, de néhányan inkább hirdetik a bűnös, csábító, önző dolgokat, mintsem az Istenből fakadó jó megtételét, vagyis az evangélium hirdetését.

Abba a hibába sem szabad beleesni, hogy ezt mondom magamban: „Majd más elvégzi, van elég teher rajtam ...” Ne feledjük Jézus szavát: „*az én terhem könnyű.*” Mindnyájan egyformán felelősek vagyunk egymásért és fiataljainkért. Fontos, hogy nem a szenvedő egyházképre van szükségük, hanem az élő, Krisztusban gyökerező, üdvösséget nyújtó egyház képére. Akarjuk átadni Krisztus örömhírét; „*Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.*” (Mt 10,8).

Cselekedet. Nem egy szimpla erőfeszítés, hanem küldetésünk létté váltása. Nyilván mindnyájan különbözünk, és az életkorunk is más. Először az idősebb testvéreimet bátorítanám, akik már hosszú és remélhetőleg igen tartalmasan megélt évek után vannak jelen az egyházban. Nagyon fontos számotokra először is maga a MEGSZÓLÍTÁS. Megszólítani a családjaitokat, gyermekeiteket, unokáitokat, vagy akár szomszédjaitokat, ismerőseiteket.

Bízthatni őket egy felelősségteljes keresztény életre, nevelni az örömteli Krisztus-követésre. A megszólítás mellett talán részletekről az egyik legfontosabb cselekedet a szeretetteljes BEFOGADÁS. Mit is értek ez alatt? Amikor betér egy új ember, egy fiatal család, vagy egy fiatal a templomba, akkor legyetek segítőkészek. Ne akarjam felállítani arról a helyről, amire azt gondolom, hogy a sajátom! Jóllehet már régebb óta vagy a templomban, régebb óta ülsz a megszokott padban, és valóban neked ez jár is, hiszen hűséggel vagy jelen Isten hajlékában, de ne felejtse el, hogy te is kaptad azt a helyet, téged is befogadtak. Add át helyed, vagy szépen kínálj neki egy másik szabadon lévő. Másik lehetősége a befogadásnak a segítőkészség, mely történhet akár az énekeskönyved megosztásával is. Hidd el, ha ezekre képes vagy az Isten százszorosan jutalmaz majd meg, illetve biztos vagyok abban is, hogy maga a befogadott személy is meghálálja szeretetedet.

Most pedig a fiatalabb generációkhoz is írnék egy pár sort, akik életetek jelentős részét olyan emberek között töltitek, akik iskolába járnak, a családi hivatást élik, vagy csak szimplán egyszerű fiatalként élik meg Jézus Krisztus követését. Először is életetek váljon igazi TANÚSÁGTÉTELLÉ! Igazi keresztény életet kell mutatnotok, amiben van öröm, fájdalom, vidámság, szórakozás, bánat, gyász, de legfőképpen maga az Isten! Mutasd fel az életed tanúságtételével Istent. Mutasd fel a legnagyobb Örömhírt, mutasd fel azt, hogy igen, lehet teljes, szabad boldog életet élni az Istennel.

Fontos, hogy ne erőltessük rá a fiatalokra a kereszténységet, hiszen sokszor az nem marad tartós, illetve ezáltal nem érez szabadságot benne.

„Nincs is annál megngugtatóbb a nehéz pillanatokban,
mint tudni azt, hogy valaki ott harcol veled együtt.”

Kalkuttai Szent Teréz

Viszont nagyon is fontos, hogy milyen értékek mellett neveled gyermekeidet! Lásd meg a kereszténység értékét és add át gyermekeidnek! Ezzel mind szülői, mind keresztény küldetésed kiteljesedik. Szükséges, hogy a misszió jellemezze saját életünket. Bátorítsd, kísérd, légy társa fiatal testvérednek!

Befejezésül fontos kiemelni, hogy rengeteg módszer van, számos lehetőség áll rendelkezésünkre, vannak csoportok és közösségek, de az idő kevés, és üdvösségre jutni Istennel való élet nélkül nem egyszerű! Minden alkalom mentőöv lehet egy-egy bajbajutott, kereső fiatal számára. Ne tartsd meg magadnak az Örömhírt! Add tovább! Mutasd fel az értékes, szabad teljes életet Istenben! Vezess másokat az üdvösségre! Nem egyszerű megtenni a kezdőlépéseket az evangelizáció útján, de talán könnyebb, mint állandóan kínosan érezni magam a pap felhívására: **„Küldetésetek van! Menjetek békével!”**

Osztie Balázs III. évfolyam

Az Út három pillére

A Gaudete előző számában a Katolikus Egyház eme útját kezdtem el bemutatni, amely lényegében a keresztségünk újrafelfedezését jelenti.

De miért kell felfedezni a keresztségünket? Az ősegyházban a keresztséget többéves előkészítés, katekumenátus előzte meg, a szentség értelmének elmélyítése érdekében. A későbbi évszázadokban a gyermekkeresztség megjelenésével és a tömegek megtérésével a katekumenátus eltűnt, ám a II. Vatikáni Zsinat után újra visszaállították, felfedezve a szükségességét.

Az Út ott kezdődik, ahol a püspök, a plébános kéri, mert úgy érzi, hogy az egyházközségben szükség van az evangelizációs pasztoráció elindítására, megerősítésére. Egy katekézissorozat során bevezetést adnak az embereknek az Egyház helyzetébe, a Neokatekumenális Út céljaiba, a Szentírással való mélyebb kapcsolatba, a szentségek jelentőségébe. A legfontosabb pontja azonban a kerügma hirdetése, amely segít felfedezni, hogy bűnösök vagyunk ugyan, de Krisztus értünk szenvedett, meghalt és feltámadott, ezért szükségünk van a

megtérésre. A katekézisek célja nem csupán ismeretközlés, hanem Isten szavának a hirdetése, meghívás egy közösségbe, amely az Istennel és az egymással való szorosabb kapcsolatra vezet.

A Neokatekumenális Út három lábon nyugszik: az ígén, a liturgián és a közösségen. De miért is van ezekre szükségünk? Az Isten szavának hallgatása arra döbbsent rá minket, hogy a Szentírás nem régi történetek gyűjteménye, hanem személyesen nekünk szól, tükröt tart elénk. A liturgia a szentségeket jelöli, amelyek az egységet testesítik meg és amelyekben Krisztussal, az Ő kegyelmével találkozhatunk. A közösség pedig az egésznek a kerete. A kereszténységet ugyanis csak közösségként, közösségben lehet megélni: a szeretetparancs a másik felé fordulásra szólít akkor is, ha az számunkra zavaró. A mai embernek különösen is szüksége van a közösségre – abban a korban, amelyben egyre közelebb lehetnének egymáshoz a technika segítségével, – ám valójában sokszor úgy tűnik, teljesen elszigetelődünk és elmagányosodunk.

Ezen az Úton járni olyan, mint áldott állapotban lenni Máriához hasonlóan, akire leszállt a Szentlélek, mert hitt az Isten szavának, majd ennek eredményeként megfogant egy mag, amely kicsírázott, végül megszületett Krisztus. Az Úton is ezt tapasztaljuk: az Isten meghívott, elindított, szólott hozzánk, és abban, aki ezt hittel befogadja, egy hosszú úton keresztül megszülethet az új ember, aki

képes a szeretetre: maga Jézus Krisztus. Ez tulajdonképpen a keresztség, amit már sokan ajándékként megkaptunk csecsemőkorban, ezt kell felfedeznünk, megértenünk, tudatosan gyümölcsözővé tennünk.

A Neokatekumenális Út karizmái között fontos megemlítenünk a missziót, amely legtöbbször utcai hirdetést jelent, vagyis kimegyünk a terekre és az embereknek az örömhírről beszélünk. Ezen kívül léteznek Ad Gentes Missziók is, amelyek püspöki kérésre egy-egy városban jönnek létre, ahová olyan katolikus családokat küldenek, akik készek addigi otthonukat elhagyni és elköltözni azért, hogy evangelizáljanak, elsősorban az életükkel. A világ minden tájáról érkehetnek. Magyarországon öt Ad Gentes Misszió létezik (kettő Budapesten, egy-egy Egerben, Miskolcon és Debrecenben), amelyekben vannak a magyarok mellett spanyol, olasz, sőt ecuadori családok is.

A misszió mellett fontosak a gyümölcsök, a hivatások: a házasságok, a családok, amelyek nyitottak az életre, illetve a papság, a szerzetesség hivatásának megsegítése, megerősítése, de mindenekelőtt a legfontosabb gyümölcse az Útnak az, hogy a plébániákon kis közösségekben a felnőtt keresztény hit megerősödik az emberekben, legyenek azok házasságok, vagy egyedülállóak, így a keresztény hit újra élővé válhat a mai kor kihívásaival szemben is.

Összezárva az Eucharishtiával

„A karantén megtanít értékelni az időt
és a másik embert.
Az időt, amelyet Istentől kapunk, az embert,
aki Isten képmása.
Többet imádkozni, őszintén szeretni.”

Marosi Balázs

„A korlátozások idején
a szemináriumi életünk fizikailag zártabb lett,
de a rádiós és az online közvetítések révén
nyitottabbá vált.
Ebben az időszakban a híveket olyan élményben részesíthettük,
amelyben most hiányt szenvednek.

Hálásak vagyunk Istennek,
hogy rajtunk keresztül akarta őket megajándékozni.”

Dr. Czapkó Mihály, prefektus

„Ez az időszak megerősítette korábbi elképzelésemet:
A kiváltságosság nem egyenlő a semmittevéssel.”

Papp Attila

„Nem volt egyszerű ez a bezártság,
de mégis úgy érzem, hogy van miért hálát adni.

Részt vehettem a szentmiséken,
az énekarban és az asszisztenciában,
hozzájárlhattam mindazok imádságához
és húsvéti ünnepléséhez,
akik nem járulhattak szentáldozáshoz.

Hálás vagyok az Istennek,
mert megadta az erőt ehhez az időszakhoz.”

Tatár Bálint

Tudtad -e Trianonról?

Szedmák Zoltán II. évfolyam

Bizonyára már sokan hallottak róla, hogy az idei év, történelmi szempontból különleges és fájdalmas a magyar nép számára. 100 évvel ezelőtt, kicsit pontosítva 1920. június 4-én a hatalmas területekkel rendelkező Magyarország megszűnt hatalmasnak lenni. Országunk a trianoni békediktátum következtében darabokra szakadt. Ennek emlékére a történelem viharverte lapjairól néhány – ezzel a magyarságot megrázó eseménnyel kapcsolatos – érdekességet szeretnék az olvasóközönség elé tárn.

Tudtad-e?

...Hogy Magyarország az egyetlen olyan ország, amely önmagával határos – hangzott a vicc, amelyet ha nem mosolygunk meg, rájöhethünk magunk is, hogy ez igaz kijelentés is egyben. Magyarország, amely nagy volt, most kicsiny területté lett, és minden, új határon kívüli területet a környező országok kaptak meg?

...Hogy a béketárgyalásokra Teleki Pál elkészítette a Vörös-térképet. Ez a térkép a magyarok lakta területeket kívánta bemutatni, ahol a magyarságot a

vörös színnel jelezte. Miben is áll jelentősége? Abban, hogy ez volt az egyetlen olyan térkép melyet az antant hatalmak képviselői is szemügyre vettek, hiszen Gróf Apponyi Albert az 1920. január 16-án megtartott védőbeszéde után mutatta be?

...Hogy Gróf Apponyi Albert, aki a magyar delegáció vezetője volt, a trianoni békediktátum okán a következőket mondta:

***„Önök most megásták Magyarország sírját,
de Magyarország ott lesz a temetésén mindazon országoknak,
amelyek most itt megásták Magyarország sírját.”***

...Hogy a dokumentum egyetlen egy példányban van meg eredetiben, elrejtve, egy francia kisvárosban, egy páncélaajtó mögött?

...Hogy a dokumentum értelmében Sopron és környéke Ausztriához tartozott volna, de a soproniak kezdeményezésére népszavazás indult, ahol a lakosság közel 73%-a Magyarországhoz tartozás mellett döntött, emiatt érdemelte

ki a város a „*Civitas Fidelissima*” azaz a „*Leghűségesebb Város*” címet?

...Hogy a Sopron környéki falvak is a tervek szerint Ausztriához kerültek volna, de látva a Leghűségesebb Város példáját, a települések lakossága szintén népszavazást kezdeményezett, ahol néhány kivételtől eltekintve a legtöbb település Magyarországhoz kívánt tartozni, így ők a „*Communitas Fidelissima*”, azaz a „*Leghűségesebb Község*” címet kapták meg?

...Hogy a Területvédő Liga és a Védő Ligák Szövetsége a békeszerződés aláírása után pályázatot hirdetett egy rövid ima, vagy egy jelmondat megírására, mellyel a magyarság kifejezi, hogy bár a történelem súlyos sebet hagyott a magyar népen, a magyar nép ebbe nem törődik bele, és küzd azért, hogy egykor visszakapja ezeket a területeket? Íme az egyik a sok közül:

***„Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában:
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!
Ámen.”***

„Az ismeretlen Igét hordja vállunk.

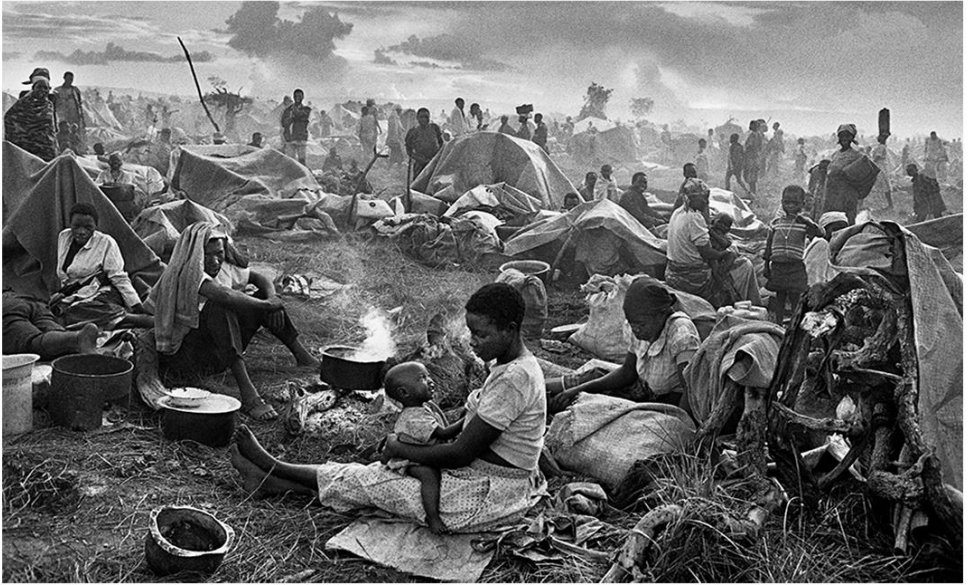
Bennünket ideállítottak.

Állunk.”

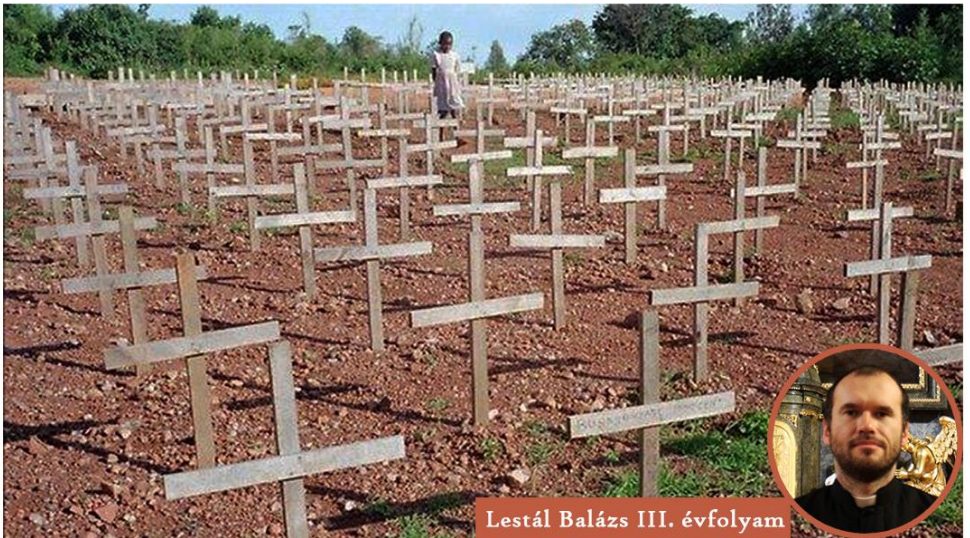

***Uram, mi Urunk, tudjuk, hogy a Te akaratodból vagyunk. Mi magyarok a Te szent akaratod szerint születtünk magyarnak. Kérlek, erősíts meg bennünket, hogy amit te egynek teremtettél, azt semmilyen emberi törvény el ne válassza. A határvonalak ne osszanak meg, ne fájdalmat, szenvedést okozzanak, hanem lehetőséget, fejlődést együttműködést kínáljanak a magyar nemzet számára.
Ámen!***

"AKI PEDIG NEM TUD ÖRÖKKÉ HARAGGAL ÉLNI,
AZ VÉGÜL MEGBOCSÁT..."

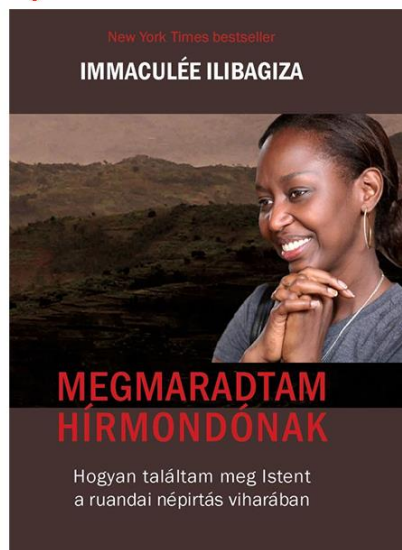
Lestál Balázs III. évfolyam

Megmaradtam hírmondónak

A mikor valaki papnak áll, két kérdésre várnak választ tőle az emberek. Az egyik, hogy miért szeretnél pap lenni, a másik pedig, hogy miért engedi Isten a rosszat? Miért engedi a háborút, miért engedi, hogy emberek haljanak meg?

Mindenkinek megvan az életében az az egy, vagy akár több kérdés, amire választ szeretne kapni. Pedig lehet, hogy csak a kérdőszóval van a probléma. Ha Isten a szeretet, akkor rosszat nem akar az embernek. A kérdés nem az, hogy miért engedi az Isten a háborút, a szenvedést, a rosszat, hanem az, hogy hol van Isten a háborúban, hol van a szenvedés idején? Ez az, amire a könyvből választ kaphatunk. Két törzs háborújáról szól, akik kezdetben jó barátok, szomszédok, munkatársak voltak. Majd pedig egymásnak estek, mintegy elfelejtve a múltat, amikor békésen megélték egymás mellett. Ellenség a szomszéd, a munkatárs, az ismerős együtt, de még a gyerekkori osztály-, és játszótárs is.

A főszereplő ugyanezen elmélkedik: Hol van Isten? Miután a helyi lelkész szobájának fürdőjében talált egy szűkös helyet, ahol biztonságban tudhatta magát, több lánnyal együtt egész nap csak imádkozott és elkezdett hinni abban, hogy Isten megsegíti.

A történetben is menekülnek az emberek, igaz nem ugyanolyan súlyú problémák elől, mint mi nap, mint nap, de amikor már nincs hová bújni, ha már nem tudunk mit tenni, akkor érdemes minél hamarabb belátni, hogy „csak” Isten maradt. Mert bárki bármit mond, a legjobb Istenhez fohászolni a szerelemért, mintsem leülni, megnézni egy romantikus filmet, és azon szomorkodni: „Nekem miért nem adatott ilyen szép élet?” Mindenki hibás, az Istenről nem is beszélve. Ő végképp az. Azonban azok, akik erre az állításra jutottak, megfogalmaztak valaha is egy fohászt, kérték a segítségét, vagy csak szidták a Teremtőjüket? A következő probléma, amikor azt állítják sokan, hogy engem az Isten nem segít meg, mert ilyen meg, olyan vagyok! Igazat állítok? Nézzük csak Krisztust, aki még a jobb latort is befogadta a mennyországba!

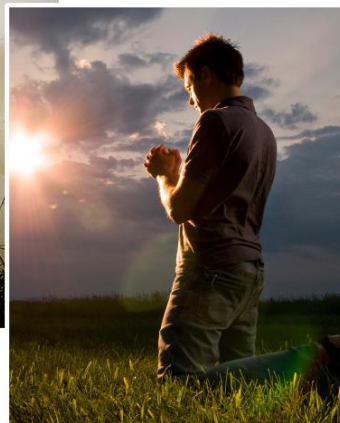
A könyv megerősítés lehet azok számára, akik mindennapjaikban nagy kínokat élnek meg testileg és lelkileg. Megerősíthet bennünket abban, hogy Isten ott van a szenvedések közepette, és vár, türelmesen vár, hogy hozzá fohászjunk. Persze ez nem jelenti azt, hogy egy csapásra megoldódik minden gondunk, s ezt az író meg is világítja saját történetén keresztül. Bár közvetetten, de bátorít mindannyiunkat abban, hogy ha akár egy minimális lehetőség is van élethelyzetünk javítására, azt mindenképpen meg kell tennünk mind magunk, mind környezetünk érdekében!

A könyv tele van fájdalommal, dühvel, de a sok ima elvezetett oda, hogy a népirtás megállítását követően már nem a bosszú, hanem a megbocsátás uralkodott. Persze ezek a szavak könnyűek, nem adják vissza a valódi szenvedés mértékét, ennek ellenére jó tudni, hogy Valaki, mindig készen áll, hogy meghallgasson minket, csak az a nagy kérdés, hogy elkezdünk-e Vele beszélgetni, vagy megmaradunk a gyűlölet fogságában.

Kerekes Gábor IV. évfolyam

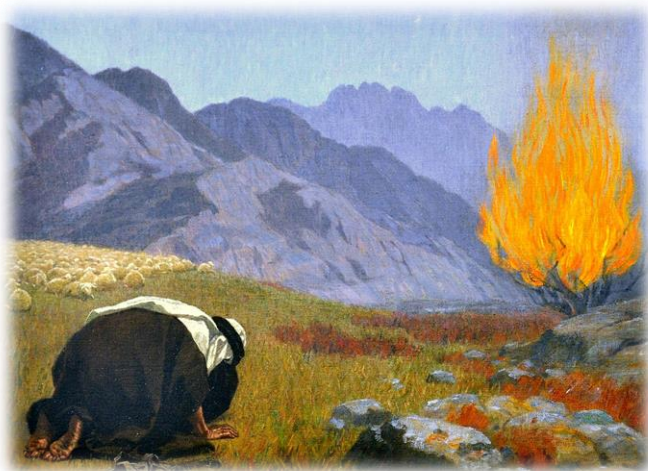

A test imájáról...

Minden esetben reakciót vált ki egymásból két személy találkozása: a szimpátia vagy a közömbösség, esetleg az antipátia testi gesztusai, metakommunikatív jelei fedezhetőek fel a viselkedésükben. Ez megtapasztalható az Isten-ember kapcsolatban is: ahogyan az Úrhoz viszonyulok, aszerint viselkedem aközben, amikor a szobámban, vagy a szentmisén imádkozom. Sőt, az is igaz, hogy amennyire a lelki érintettséget különféle testi megnyilvánulások kísér(het)ik (mosoly, könnyek, nyugodtság, különféle testmozdulatok stb.), úgy a testi összeszedettség visszahat a lelki állapotra is, befolyással van például az imában való elmélyülésre. Egyszóval a testünk segítője vagy gátlója lehet az Istennel való személyes vagy közösségi párbeszédünknek.

Ha a Szentírásban leírt istenélményekre gondolunk, akkor ott lényegében kétféle formáját találjuk annak, hogy hogyan viselkedik az ember, amikor a Szent jelenlétét megtapasztalja. Az egyik esetben egy nagyon mély megrendültséget (és ezzel párosuló félelmet) él át, és ekkor elfödi az arcát, például Mózes (Kiv 3,6b) és Illés (1Kir 19,13b) esetében, vagy leborul, mint ahogyan Ezekiel (Ez 1,28d) és Péter apostol (Lk 5,8) tették. Magától értetődő természetességgel jelentkezik ez a viselkedés, amely jelzi, hogy az ember tudja,

hogy Ki lépett kapcsolatba vele: Isten, aki hatalmasságán túl nála sokkal tisztább és szeretetre méltóbb. Ő, a Szent, annak ellenére szól hozzám és törődik velem, hogy nem vagyunk azonos szinten, pedig a saját igazságérezetem szerint sem érdemlem meg, hogy a tiszta Jóindulat és őszinte Szeretet „hozzám érjen”. Ennek ellenére viszont megtörténik. Szerintem ez fejeződik ki abban, ahogyan – a Szentírás tanúsága szerint – ilyenkor az ember a testével reagál. Megrendültség ez, és nem az alattvaló részéről az uralkodónak kijáró köteles tiszteletadás. A másik esetben az Úr mondja meg, hogy ebben a rendkívüli helyzetben hogyan viselkedjen az ember: például Mózesnek le kell vennie a saruját az égő csipkebokorhoz közelítvén (Kiv 3,5), vagy Izrael fiainak rituális tisztálkodást kell végeznie az Istennel való találkozásra készülve (Kiv 19, 9-15).

Amikor az Istennel való találkozás során a testünk is reagál, vagy amikor mi magunk – a testtartásunk és a mozdulataink segítségével – tudatosan „hangoljuk rá” magunkat az imádságra, ugyanaz a lényeg: az egész valónk „lépjen” Isten elé, az egész mivoltunk legyen párbeszédben vele.

XVI. Benedek pápa még bíborosként írt, *A liturgia szelleme* c. könyvében – többek között – azt fejtegeti, hogy a szentmisében Jézus, az Isten Fia cselekszik. Az Ő élete és halála – amely bennfoglaltan az Ő Szent Teste és Vére által jelenvalóvá lesz számunkra – az Atyához intézett legmélyebb imádság, és minket, mint az Ő Titokzatos Testének tagjait ebbe a cselekvésbe von be. A pápa a testünknek mozdulatokban és gesztusokban kifejeződő „imádságáról”

azt vallja, hogy „ez az, amit a liturgiában kell megkezdeni és azon keresztül kibontakoztatni”. Úgy gondolja, hogy a testünkkel kifejezett és megélt istenimádás nem korlátozódik a liturgiára és a magánimádságainkra, hanem „a hit liturgiája a kultusz cselekményén túl mindennapjainkba nyúlik, hogy azok is liturgikussá, a világ átalakítására hivatott szolgálattá váljanak”.

Tehát mindaz, ahogyan a testemmel, a mozdulataimmal kifejezem, hogy jelen akarok lenni az Isten számára, hogy Ő megszólíthasson, egy nagyobb célt szolgál: az egész életemet – ahogyan az az otthonomban, a munkahelyemen, az emberi kapcsolataimban, jóban és rosszban stb. halad előre – lépésről-lépésre Isten imádságává, liturgiává tegye. „Dicsóítsétek meg tehát Istent testetekben!” (1Kor 6,20), mondja és fogalmazza meg feladatként Szent Pál, mint annak a módját, ahogyan Isten szeretetét viszonzhatjuk, és üdvözítő szándékát előmozdíthatjuk.

Egészen más így megközelíteni mindazokat a liturgikus mozdulatokat, amelyet akár gyermekként, akár felnőttként sajátítottunk el, és amelyek valószínűleg mára kiüresedtek, rosszabb esetben el is maradnak az imádság során. De ezekre szükségünk van, hogy ezáltal is mondhassuk Urunknak: „Én az egész életemet a Te jelenlétedben akarom élni, mindenért neked adok hálát és mindent tőled remélek.”

Összezárva az Eucharishtiával

„A szemináriumban fennállt karantén ideje alatt lehetőségem volt felismerni saját hibáimat, amiért hálás vagyok.

Közösségi szempontból is nagyon hasznos volt, mivel megtanultunk még jobban egymás mellett élni, hiszen egymásra voltunk utalva.

Közösségépítő jellege volt, hiszen több alkalommal is sikerült együtt lennünk akár sportolás, akár grillezés alkalmával.”

Szidor János

„Hálával tölt el, hogy a kispapok közösségében mutathattam be a szentmisét és sok hívőhöz tudtam szólni a rádión keresztül.

Hálával tölt el,

hogy a szeminárium kápolnájában több időt tölthettem az Oltáriszentség előtt.

A kapcsolatok és a külső szolgálatok beszűkülése miatt megnőtt a „lelki éhségem” is az eucharisztikus Jézussal való bensőséges kapcsolatra.”

Szabó József, spirituális

„Számomra a legnagyobb kegyelem a minden napi személyes mise hallgatás és a szentáldozás volt. Valamint, hogy a bezártságban is feltaláltuk magunkat és közösségi programokkal színesítettük a szürke hétköznapjainkat.”

Nyeste Tamás

„Az elmúlt hetek-hónapok eseményei más megvilágításba helyezték életünket. Számomra ez az időszak lehetőséget adott arra is, hogy elgondolkodjunk a jelen helyes megéléséről.”

Péter Vilmos

Marosi Balázs VI. évfolyam

Csúcs és forrás

Csúcs és forrás cikksorozatunk a liturgia egyes részeinek rövid magyarázatát tűzte ki célul. A következőkben az áldozati résszel ismerkedünk, egészen az eucharisztikus imáig. Legyünk buzgó tanulmányozói liturgiánknak, hiszen ez nem egy szokás, nem egy formaság, hanem belső életünk külső megnyilatkozása. A lélek imádsága, amely közösségben dicsőíti a hatalmas Istent. Összekapcsolódik a mennyei kórossal, melynek anyanyelvét már itt a földön elkezdni begyakorolni, megélni és életével hirdetni.

„Imádkozzatok testvéreim”

A pap az egész közösség nevében mutatja be az áldozatot, amely az újszövetség áldozata. A hívek imádságra való felszólítása könyörgés, amely az önkéntes odaadás kifejezése. Az áldozat, amelyért Istenhez könyörgünk egyrészt a miénk, másrészt a papé. Ahogy a latin szöveg fogalmaz: „*ut meum ac vestrum sacrificium acceptabile fiat*”, azaz: „hogyan az én áldozatom és a ti áldozatotok el-

fogadhatóvá legyen”. A hívő áldozata az elsősorban az idő, amit ingyen odaad Istennek, a fáradság, amit felajánl, a pénzbeli adomány, amellyel nem a papot, hanem az egyházközséget támogatja, a bűnbánat, a gyónás, a jócselekedetek, amelyekkel üdvösségét készíti elő. A pap áldozata pedig a vérontás nélkül való, újszövetségi áldozat, amelyet bemutat Istennek.

Prefáció

Maga a szó, bevezetést, megnyitást jelent, világi hasonlattal élve olyan, mint egy opera nyitánya. Fő célja a hálaadás kifejezése. A liturgiában már a 200-as évektől szerepelnek bizonyos részek a prefációból. Az őskeresztények is így imádkozták. Az emeljük föl szívünket felhívás, minden liturgiában arra hív, hogy abban az órában, amikor Isten jelenlétében vagyunk, valóban emelkedjünk az Ő dicsőséges jelenlétébe. Amikor pedig megvalljuk, hogy méltó és igazságos, azt is megvalljuk, hogy Isten dicsőítése és a neki való hálaadás nem csupán egy feladat vagy a kapott jókért való hálálkodás, hanem teremtményi kötelesség. Hiszen, azért méltó és igazságos ez a cselekedet, mert Istennél nincs nagyobb, Ő a világ Ura, Teremtője, Fenntartója és állandó Megszentelője. A lezárás felhívja a figyelmet, hogy az angyalokkal, szentekkel, üdvözültekkkel együtt most ebben a magasztos lélekállapotban mi is dicsőítsük Isten, és gyakoroljuk be a mennyország himnuszát, mely örökké zeng: Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy!

Sanctus

Első része már az Ószövetségben fellelhető, Izajás könyvében, ahol csodálatos himnusként ragyog a triszágion, vagyis a háromszor szent. Az ének második része Jézus virágvasárnapi bevonulására emlékeztet.

Nem véletlen, hiszen a liturgiának ahhoz a részéhez érkezünk, amikor közeledik Jézus, és bevonul a kenyér és bor lényegét megváltoztatva. Csodálatos ének ez, éppen ezért nem elég hallgatni, dúdolni vagy sutogni, hanem kötelességünk szívből énekelni, mert ez az ének a szívünk mélyéből fakad, amennyiben Isten él benne.

Konszekráció/Átváltoztatás

A *Szent* vagy után következik az epiklézis, a Szentlélek lehívása, majd Jézus szavainak megismétlése. Ezek a percek a liturgia legmagasztosabb és legsúlyosabb pillanatai. A pap, egyesszám első személyben – mint Krisztus mása – mondja: „*ez az én testem, ez az én vérem.*” Krisztus belép a közösségbe, mely azért gyűlt össze, hogy dicsőítse az Atyát. Éppen ezért, – talán furcsán hangzik – azt mondhatjuk, hogy csak azoknak kellene ott lenni, akik szentáldozáshoz járulnak. Igen, mivel csak ők értik ezt a misztériumot. A szentmisének tulajdonképpen ez a lényege: Isten meghívott a lakomára, amely megteremti az Ő imádók közösségét. Eucharisztia nélkül nincs keresztény közösség. Azok, akik nem áldoznak, kívülállók maradnak és a csodálkozók sorait gyarapítják. Meg kell értenünk: ha nem tartunk bűnbánatot és nem vesszük magunkhoz az Eucharisziát, élettelennek válunk, erőtlenné leszünk és a világ forgataga elsodor bennünket. A liturgia célja, hogy állandóan bűnbánatra késztesen, imádásra indítson és belsőleg átalakítva a kegyelem emberévé tegyen bennünket.

Erre mondja aztán ki a pap: „*Íme hitünk szent titka.*” Titok, melyet csak azok értenek, akik átélik az átlényegülés örömét. Krisztus közöttünk van. Ettől a pillanattól kezdve figyelmünk az oltárra összpontosul, és mindaz, amit ezután mondunk vagy teszünk, azt az Ő jelenlétében, Vele tesszük. Éppen ezért maradunk térden az úrfelmutatástól a *Mi Atyánk* imáig, szinte mozdulatlanul. Ezért tilos a rózsafüzér morzsolgatása a szentmise közben, az imakönyvek lapozgatása, a telefonok állítgatása, mentolos és egyéb cukorkák szopogatása. Figyelmünket csak egy Valaki kötheti le: a köztünk megjelenő Úr, aki értünk, értem és érted áldozta fel magát.

Péter Vilmos IV. évfolyam

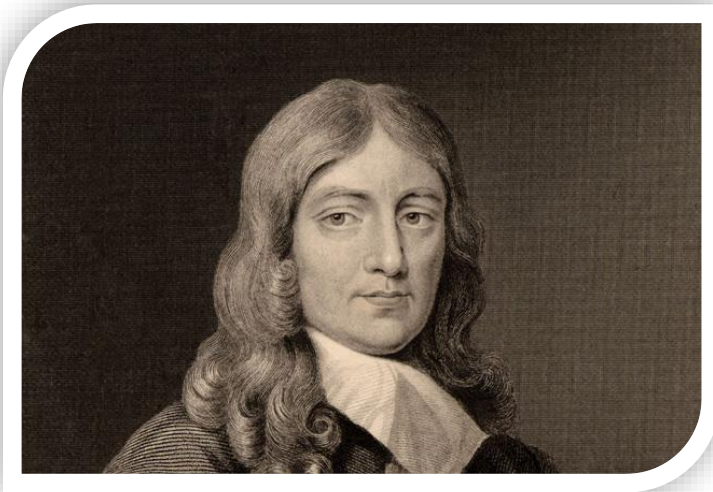
Kedvenc versem

Megnyugtat minket, ha látjuk munkánk eredményét, fáradozásaink édes gyümölcsét. De azért mégis el-elgondolkodunk azon, hogy talentumainkkal jól gazdálkodtunk-e. Az a munka ugyanis, ami szemünkben hatalmas, az Isten szemében inkább kedves. Az a hiány, ami szemünkben áthidalhatatlan szakadéknak tűnik, az az irgalmas Isten előtt sokszor csupán felszínes tökéletlenség. Amit tegnap még rendkívül fontosnak véltünk, azt lehet, hogy ma már mi magunk is hiábavalóságnak találjuk. Be kell látnunk, hogy a mi gondolataink nem az Ő gondolatai (vö. *1z 55,8*).

Ezért mikor önmagunkba tekintünk, úgy nézzünk magunkra, mint Isten gyermekeire, minthogy azok is vagyunk (vö. *1Jn 3,1*). Jusson eszünkbe, hogy bár örül a szülő, ha gyermeke derék és szorgalmas, de akkor is szereti, ha az éppen alszik. Isten is szeret minket; akár játszunk, akár dolgozunk. De mivel szeretjük az Atyát és egymást is, ezért higgyünk, szeressünk és dolgozzunk odaadóan. És csendben építve lelkünk templomát, ne gondoljuk, hogy keveset tettünk.

Csak lassan tisztul a látásunk, de azért észrevesszük, hogy mi a legfontosabb: A szeretet.

John Milton lélekmozgató műve segíthet nekünk eligazodni abban a nagy kérdésben, hogy talentumainkkal jól gazdálkodtunk-e?

John Milton: A vak szonettje

Tűnődöm olykor, mért szállt rám homály
 Éltem felén? E tág föld vak legén
 Talentumom tétlen mért rejtem én,
 Mely így elásva bennem kész halál?
 Ha majd a számonkérő óra száll,
 Uram feddése nem lesz-é kemény?
 „Mit kezdjek így, ha nincs munkámra fény?”
 Lázongok halkan. Ám vigaszt talál
 Türelmem és szó: „Senki sem viszen
 Méltó munkát Elé. Csak túrd szelíd
 Igáját, úgy a jó. Hisz Ő a szent
 Király. A szárazföldön és vízen
 Sűrögteti szolgálói ezreit,
 S az is cselédje, ki csak vár s mereng.”

Fordította: Tóth Árpád

Nyeste Tamás II. évfolyam

Életünk napjai

Tatár Bálint III. évfolyam

❖ **2019** ❖

Szeptember 14.

*Az idei tanévünk kezdete.
Beköltöztünk a Szemináriumba, és
elfoglaltuk helyeinket, a ház
szabályainak rendje és módja szerint*

*Sok előkészületet
igényelt számomra
a közös háló kialakítása
az évfolyamtársaimmal.*

(Tamás)

*A lelkipásztori hétvégem
állomása Ajak volt, ahol Gáspár Mátyás atya
szívélyes fogadtatásában volt részem.
Körbevezetett plébániáján és filiáiban.
Megismertette velem a hagyományörző
közösségek tagjait,
akik nagy lelkesedéssel járnak
a gyönyörű templomba,
amit magukénak érznek.
(Bálint)*

Szeptember 20.

Lelkipásztori hétvége

A plébános atyáknak ezúton is hálásan
köszönjük a szívélyes és szeretetteljes
fogadtatást!

A ministránstalálkozó
egy remek alkalom volt arra,
hogy megismerjük azokat a fiatalokat,
akik időről-időre vállalják, hogy az oltár
és Krisztus szolgálatába álljanak.

(Tamás)

Október 5.

Ministránstalálkozó

Október 31 – november 3.

Őszi szünet

Jóleső érzés, mikor időnként hazajuthatok,
és az otthoni környezetben pihenhetek.
Alkalmom nyílik ilyenkor meglátogatni
az egyházközségünkben szolgáló atyákat,
találkozni a hívekkel és felkeresni
a régi barátokat, ismerősöket.

(Tamás)

Ezen a hétfőn Pócspelebe
(a közösségemhez) utaztam,
hogy részt vegyek a „Életek az életért”
életvédő konferencián, amit közösségem és a
Billings Központ szervezett.
A rendezvény nagyon jól sikerült,
sok vendég jött az ország minden részéről.

(Bálint)

November 8-10.

Lelkipásztori hétvége

November 15 – 16.

*Nyíregyházán a görögkatolikus kispap
testvérek megrendezték a szemináriumok
közötti focibajnokságot*

**Remekül sikerült ez a focibajnokság,
ahol nemcsak focizni, de beszélgetni
és barátkozni is tudtunk
a többi szemináriumból érkezett kispappal.
Jó érzés volt ott lenni,
és sikerült a második helyezést elérnünk.**

(Bálint)

**Szemináriumi tanulmányaim kezdete óta
ezt az eseményt vártam a legjobban.
A lelki gyakorlat megadta a kellő felkészülést
a beöltözésre, ami – bátran mondhatom –
a legszebb esemény volt
az első szemeszterben.**

(Tamás)

November 17-23.

*Lelki gyakorlat
Várnai Jakab atya kísérésével,
23-án este a másodévesek
beöltözése*

December 6.

Mikulás műsor

Az idei Mikulás műsorban igyekeztünk magunkra öltetni tanáraink karaktereit, és őket megformálva egy rövidebb műsorral kedveskedni a születésnapját ünneplő Ternyák Csaba érsek atyának és a jelenlévő atyáknak, valamint kispaptestvéreinknek.
(Tamás)

Titkár atya saját életéről, életének főbb állomásairól, az őt kísérő és segítő emberekről beszélt nekünk. Nagyon jó volt hallani, hogy Isten egy ember életét hogyan kíséri végig nehéz és boldog helyzetekben, az embereken és a Gondviselés eszközein keresztül.

(Bálint)

December 13 – 14.

Rekollektió Kakuk Ferenc érseki titkár atyával

❖ 2020 ❖

Karantén

Mondhatom a kispapság nevében, hogy a koronavírus járvány mindannyiunk életében változást eszközölt. Mivel a vidékről bejáró tanáratyák nem jöhettek be, különböző online platformok segítségével tudták megtartani órájukat, így haladva az anyaggal. A délutáni szabadidő, amit a városban is eltölthettünk, egy bizonyos időre szünetelt, mivel így láttuk a legjobbnak, hogy a jól megszokott és minden külső hatástól védett közegben maradunk.

A szeminárium lett az online közvetítések házigazdája, mivel mind a rádiós, mind az online szentmise közvetítésekért mi feleltünk.

Azonban a legnagyobb változást, egymás között éreztük. A bezártság alatt mindenki feltalálta magát. Gondolok itt arra, hogy egyesek a felvételek megvágásában tették láthatóvá kreativitásukat, mások a konyhai rátermettségükkel varázsoltak el bennünket.

Szabadidőnkben, és ha az idő is engedte, röplabda meccseket játszottunk. Itt elengedhetetlen a csapatjáték, ami így visszatekintve mindig megvolt a játékosokban.

Hálát adunk a Mindenható Istennek, hogy a mögöttünk álló helyzet nem okozott nagyobb katasztrófát nemzetünkre és közösségeinkre nézve. Kívánjuk Önöknek, hogy megerősödve, megújulva, tervekkel megtömött zsebekkel, gyermeki kíváncsisággal tudjanak szeretett csoportjaikhoz visszatérni.

Szókereső

Milyen ne legyél?

F K Z D K F J X E Q H K S N H N
 A I P B L B U E S G Q A W A Q C
 N E L E T G É S S E T Z S I T P
 Y G N W M Y U S W A K W Z V B O
 F A F T S Z Í V T E L E N Z V S
 J Ö R D L D F C Q L K L S O B L
 O N K A N O G Y Z Q S Y G P S Q
 K T O S L R W P K M V S S J K E
 S E V N E Z S N E L L E U M R L
 I L K A P Z S I K Z N D B W G Y
 B T Ö L R É M S C E B Z L U I C
 I L X H A Z U D Ó S F E L X N Z
 S S V C S O M O T T A L A I K U
 X F Z B R R E T Z F H V D V Q X
 O H I H Z L U S T A S Q B A K Q
 W E E F O M E S N Á G O R R A P

Találj meg minél több szót a nyolc közül, hogy tudd, milyenek nem illik lenni egy Krisztus követőnek!

Forgasd bátran!

Mostani rejtvényünket a Szentírás segítségével kell megfejteni, elkészítéséhez a Szent Jeromos Bibliatársulat által kiadott Bibliát használd!

Minden szóhoz tartozik egy szentírási szakasz, ahonnan ki kell keresni a megadott számú szót, és az azokból összeálló mondat adja a rejtvény megfejtését.

A megfejtéseket 2020. szeptember 20-ig várjuk az alábbi címekre:

Levélben: 3300 Eger, Foglár György út 6., vagy emailben: gaudete.eghf@gmail.com.

Levelezési címedet és korodat ne felejtse el megadni!

1. szó: Dán 13,54 , első szó	9. szó: Mk 14,27 , első szó
2. szó: Bár 6,49 , harmadik szó	10. szó: 1Tessz 3,11 , kilencedik szó
3. szó: Sir 42,11 , nyolcadik szó	11. szó: Zsid 12,19 , tizennegyedik szó
4. szó: Jn 3,7 , második szó	12. szó: Jn 5,27 , tizenegyedik szó
5. szó: Jer 50,9 , második szó	13. szó: Péld 15,5 , hatodik szó
6. szó: 2Pet 2,9 , első szó	14. szó: Jn 10,11 , kilencedik szó
7. szó: Ef 3,14 , hatodik szó	15. szó: Jn 13,26 , tizenötödik szó
8. szó: Mt 14,33 , tizenkettedik szó	16. szó: Gal 3,13 , tizedik szó

SZENT István[®] RÁDIÓ

Szent István Rádió: Gaudete műsor: csütörtök, 16.05

szentistvanradio.hu

ELÉRHETŐSÉGEINK:
3300, EGER FOGLÁR GY. U. 6.
gaudete.eghf@gmail.com

Az Egri Növendékpapság Magyar
Egyházirodalmi és Egyházművészeti Iskolájának évente
kétszer megjelenő kiadványa.

XXXIII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM*
FELELŐS KIADÓ:
DR. DOLHAI LAJOS REKTOR
FŐSZERKESZTŐK:
Papp Attila, Németh Mihály és Novák Lajos

KÖVESS MINKET!

egriseminarium

**EGRI
Szeminárium**

A címlapon Pappné Podonyi Melinda “Engedjétek hozzám!”,
a belső oldalon,
Kapil Mónika, ”Vágyakozás” című alkotása látható.

Összeárva az Eucharishtiával

„A karantén segített,
hogy jobban értékeljem
a mindennapi szentmise és szentáldozás ajándékát.
Másodsorban megtanított,
hogy jobban oda tudjak figyelni
a kispaptársaimra,
és ezáltal épülhessen a bizalom közöttünk.”
Barta Bence

„A vírus miatti karantén
növekedést hozott az életembe,
a türelem, a helyes kommunikáció
és a szeretet területén.”
Ferenczi Béla

Útravaló

Az egyik szemem sír, a másik nevet, hiszen az elmúlt időszak nehéz pillanatai, az Eucharisztikus-, az ember-bőjt megnehezítette a mindennapok kinek szürke, kinek színes rutinját. Sír, mert sok ember elveszítette munkahelyét, sok vállalkozás a megszűnés szélére került, számos család a kilátástalanság helyzetébe sodródott. Sír, mert sokan tisztességtelen gazdasági politikát folytattak, nyereszkeskedni próbáltak mások nyomorúságán. Hallottam ezzel kapcsolatosan egy bölcs tanítást, melynek lényege így hangzik: Emberek, jól jegyezzétek meg ezeket az üzleteket, s a „békeidő” eljövetele után nagy ívben kerüljétek azokat, mert akik így viselkedtek, nem érdemesek sem bizalmatokra, sem pedig pénzetekre. Ez nem büntetése, hanem következménye az ő viselkedésüknek.

Sír, mert sokan Istent hibáztatják, vádolják, Őt, aki a szeretet. Ő szabad akaratot adott nekünk. Szent Fia által megmutatta mi a helyes, az igaz, amit mindannyiunknak követnünk kellene isten-gyermekségünknek köszönhetően. Ám most ismét bebizonyosodott és sok ember bőrén érezhetővé vált, mi történik akkor, ha az ember evilági törvényekre cseréli, a boldogító hitigazságokat. „Amikor nem elégszik meg a kicsivel, amikor a haszon még mindig nem elég, amikor oly terveket szövöget, amely nem összeegyeztethető a gondviselői szeretettel.” (vö. Lk 12,16-21)

A másik szemem nevet, mert azoknak, akik jól gazdálkodtak a rájuk bízott „talentumokkal” (Mt 25,14-30) már itt, e múlandó világban megkapják jutalmukat, s minden, ami éri őket, Isten gondoskodó szeretetével azonosítják. Nevet, mert az elmúlt időszakban a gyerekek arra ébrednek, hogy a szülők otthon vannak, együtt ülnek a családi asztalhoz, és az oly sokszor távol lévő édesapák mondanak „Jó éjszakát!” gyermekeiknek. Nevet, mert bolygónk megpihenhetett az ember általi nyomástól. Nevet, mert sokan alig várják, hogy ismét magukhoz vegyék az Eucharisziát, s közösségben felszabadultan ünnepelhessenek.

Az egyik szemem sír, a másik nevet, mert félek attól, hogy semmi sem fog változni, s boldog vagyok, mert közös erővel ismét lehetőségünk adódik az újratervezésre és a változtatásra.

